

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ
КОНАН И ИГРАТА НА
БОГОВЕТЕ

chitanka.info

ОТ АВТОРА

Още когато пишех „Колоните на вечността“ за списание МЕГА открих, че темата за Конан е по-особена. Не че не става за книга-игра. Напротив — читателите харесаха първия ми опит, а се надявам, че и „Играта на боговете“ ще ви допадне. Но съществуват някои железни условия, които никой автор няма право да наруши. Най-много да ги заобиколи чрез една или друга хитрина.

Преди всичко Конан се е превърнал от обикновен литературен герой в легенда. Мнозина писатели са продължили делото на неговия създател Робърт Хауърд. И естествено, нито един от тях не е дръзнал да убие храбрия кимериец. ЗАЩОТО КОНАН НЕ МОЖЕ ДА УМРЕ!

Това влиза в дълбоко противоречие с основния принцип на книгата-игра. Как да се създаде напрегнато действие, след като предварително е известно, че при всяко положение героят ще остане жив? Е, налага се да си поблъскам главата при всяко посягане към образа на Конан. Открих начин да заобиколя това затруднение в „Колоните на вечността“. Открих го и сега. Дано да го откривам и в бъдеще, защото определено ми харесва да пиша за доблестния варварин.

Друг проблем идва от факта, че Конан е преди всичко ЛИТЕРАТУРЕН герой. Приключението му трябва да бъде описано така, че да не се превърне в жалко подобие на множеството книги за кимериеца. Литературната страна задължително стои на първо място... и това донякъде намалява ролята на играта. Но всичко друго би било грешка. Може да се направи и стопроцентова игра на тази тема — с много повече избори, епизоди и разклонения. Ала тогава литературата ще трябва да отстъпи назад и ще имаме работа вече не с Конан, а с някакво негово бледо подобие.

И накрая още едно от затрудненията. Обикновено гордият кимериец е прям и решителен. Рядко прибегва до хитрост. Действията му са ясни, праволинейни и не е възможно да се измислят кой знае колко варианти за неговите постъпки.

Това бяха трудностите, с които се сблъсках и с които би се сблъскал всеки друг автор, решил да направи игра за Конан. Моят избор бе ясен: преди всичко да създам увлекателно четиво, а ако се получи и игра — толкова по-добре. Впрочем, съдете сами. Желая ви приятно четене.

Колин



Започни от епизод [1](#).

ЕПІЗОДИ

Самотният конник бавно приближаваше пустия кръстопът. Беше едър, с дълга черна коса и мускулесто, голо до кръста тяло, блестящо от пот под лъчите на горещото следобедно слънце. Зад гърба му висеше дълъг меч в ожулена кожена ножница, която би могла да разкаже на познавача, че нейният собственик е преживял много премеждия и битки. Несъмнено беше бродещ наемник, а възрастта му — почти трийсет години — подсказваше, че е от най-добрите. В опасния му занаят хората обикновено умираха млади.

Присвил тъмните си очи, конникът по навик огледа кръстопътя за скрита засада, макар че по тия бедни краища рядко се срещаха разбойници. Не забеляза нищо и отново се отпусна спокойно върху седлото.

В този момент конят изпръхтя неспокойно.

Наемникът мигновено се преобрази. Лицето му застина като каменна маска с плътно стиснати челюсти, очите се присвиха още повече, а десницата му измъкна меча от ножницата със странно движение, което бе бързо като светкавица, но същевременно тъй отмерено, че изглеждаше едва ли не лениво.

На пожълтялата прашна трева край кръстопътя стояха трима души.

Конникът не бе от онези, които губят време да си разтриват очите или да се чудят как тъй изневиделица отсреща им са изникнали хора. Знаеше, че може да вярва на зоркия си поглед. Щом преди малко не бе видял никого, значи на кръстопътя наистина не бе имало жива душа. Той стисна зъби още по-здраво и тихичко процеди през тях:

— Магия...

Изглежда тази дума никак не му харесваше, както и всичко, свързано с нея. Навярно имаше повод да мрази магията и магьосниците. Ако някой от онези трима можеше да го погледне отблизо в този момент, би забелязал в очите му опасни пламъчета на тлееща ярост. Ала конникът знаеше как да обуздава яростта си като

буен жребец. Привидно спокоен, той отпусна меча направо на седлото и огледа тримата пред себе си.

Единият беше едър мъж — по-едър дори от идващия конник. Изящни позлатени доспехи покриваха могъщото му тяло, на главата си носеше позлатен шлем с украса от пурпурни пера, а на пояса му висеше меч — но такъв, че дори от разстояние опитното око на наемника веднага усети огромната му цена. За подобен меч истинският познавач би дал цяло състояние.

До едрия мъж с доспехите стоеше жена. Този път конникът се затрудни в преценката. Не защото не разбираше от жени — напротив, в бурния си живот на авантюрист бе имал стотици пламенни, макар и мимолетни връзки. Но тази тук не приличаше на другите. Беше облечена в привидно простичка рокля от изумително фино бяло платно, което почти не прикриваше главозамайващите очертания на тялото ѝ. Върху изящните ѝ рамене се спускаха като водопад буйни тежки къдрици с цвят на полирана мед. Алените устни бяха леко извити в лукаво подканваща усмивка, способна да подлуди всеки мъж. И въпреки пословичното си хладнокръвие, конникът усети как сърцето му заподскача в гърдите. Той с усилие откъсна поглед от искрящите зелени очи на красавицата и извърна глава към третия човек.

Всъщност нямаше кой знае какво за гледане. Третият беше стар и мършав, облечен с вехта кълчищена риза, която едва прикриваше костеливите му колене. Буйна бяла коса и брада закриваха почти напълно сбръчканото му лице. Подпираше се на обикновена чепата тояга, полирана от дълга употреба. По външен вид този човек определено приличаше на скитник — от онези, които бродят непрестанно и се прехранват ту с просия, ту с дребни кражби или с простички фокуси пред доверчивите селяни.

И тримата стояха неподвижно. На двацет крачки от тях конникът спря и зачака. Усещаше, че не са се появили току-така. Искаха нещо от него, значи се полагаше първи да заговорят.

Но онова, което чу, за пръв път от много време насам го накара да се усъмни в сетивата си. Защото тримата едновременно отвориха уста и изрекоха в хор:

— Здравей, Конан. Изпраща ме Кром.

Смаяни не по-малко от конника, тримата се спогледаха за миг, после пак се обърнаха към него отново заговориха едновременно:

— Не ги слушай. Само аз казвам истината.

Конан — защото така се наричаше наемникът — бързо плъзна поглед по лицата на тримата. Кого трябваше да изслуша?

Мъжа с позлатени доспехи — мини на **17**.

Жената — продължи на **29**.

Стареца — прехвърли се на **45**.

Конан се завъртя и понечи да побегне към дъното на пещерата. Ала странното светецско кълбо бе удивително леко. Увлечено от движението му, то полетя подир кимериеца, докосна го и изведнъж избухна със страшен гръм. Силата на експлозията отхвърли Конан като пращинка. Той усети как се блъска в скалната стена, как изпращяват строшените му кости... и настана мрак.

Мини на [25](#).

3

— Здравейте — кимна магьосникът. — Знаех си, че вие двамата ще стигнете дотук.

— И по-далече ще стигнем — обеща Конан.

— Съжалявам — поклати глава Харумакс. — Победителят може да бъде само един. Спрете тук и не ме принуждавайте да прибягвам към сила. Всъщност така ще е по-добре за вас, защото мисля, че се харесвате. А какво ще правите, когато стигнете до целта?

Точно това не биваше да казва. Пред неразрешимия въпрос Конан пламна от ярост.

— Дръпни се, магьоснико! — гневно изрече той. — Мечът ми е погубил мнозина твои събратя.

Мини на [27](#).

— Добре, убеди ме — кимна Конан. — Само внимавай! Жените винаги са ме забърквали в неприятности.

— Знаех си, че няма да ми откажеш — усмихна се тя. — Лерпа казва, че на вид си страшен, но имаш нежна душа... Хей, стопанино! Донеси на моя приятел чаша за виното.

— Имам си чаша — промърмори Конан.

— Нямах вече — разсмя се жената, после грабна чашата изпод носа му и се отдръпна към дъното на залата.

Конан сви рамене и изчака стопанина да му донесе нова чаша. Какво да я правиш, жена...

Премини на **51**.

Стопанинът разнесе вино по масите и всички се наведоха над чашите си мълчаливо, унесени в мисли. Конан обаче забеляза, че певица не го свърта на едно място. Сигурно се боеше да не дойде още някой претендент за нощувка. Накрая младежът стана и се упъти към стълбището за горния етаж. Но не успя да стигне дотам, защото внезапно външната врата се отвори и в странноприемницата влезе млада жена. Беше висока и стройна, с дълга черна коса. На широкия си колан носеше меч, а прилепналата ѝ кожена ризница изглеждаше правена по поръчка. Всички в залата я зяпнаха смаяно, само Конан и другият наемник не се изненадаха особено. Макар и рядко, бяха срещали по бойните полета подобни жени — дръзки, предизвикателни и решени на всяка цена да докажат, че не отстъпват по нищо на мъжете.

— Добър вечер на всички — спокойно поздрави тя.

— Само не казвайте, че и вие непременно искате стая, почитаема — жално се обади стопанинът.

— Защо, всичко ли е заето?



— То пък колко ли стаи има... — промърмори дебелакът, като не пропусна да плъзне похотлив поглед по изящната ѝ фигура. — Само

четири. Пет с моята, ама и там вече настаних двама. Слушай, красавице, аз ще спя тук долу. Защо не останеш да ми правиш компания, а? Ще те настаня царски, пък и някоя пара може...

Той не довърши. Ненадейно под носа му изникна острието на меч.

— Още една такава приказка и ще ти отрежа всичко, каквото имаш за отрязване — деловито обеща посетителката. — Кротувай сега, сама ще си уредя нощувката.

Стопанинът хлъцна, боязливо скоси очи надолу към меча и отстъпи назад. Прибирайки оръжието, жената се насочи към масата на кимериеца.

— Здравей, варварино — кимна тя. — Ти вероятно си Конан.

След днешната среща на кръстопътя вече нищо не можеше да учуди Конан. Той също кимна и спокойно залита:

— Откъде знаеш името ми?

— От Лерпа — отвърна жената. — Днес е имала работа с теб и много си я ядосал, обаче не ти е сърдита, ако разбираш какво искам да кажа. Ще ме приютиш ли за тази нощ?

Бе изрекла предложението деловито, без стеснение, но и без пресилена дързост, зад която обикновено се крие липса на самочувствие. Знаеше си цената и бе готова да плати, за да се включи в Играта на боговете.

Конан я погледна в очите. Бяха сини и бистри, без сянка от коварство. И все пак той се колебаеше. Трябваше ли да я приеме в стаята си?

Да — мини на **4**.

Не — продължи на **26**.

С див тласък на мощните си нозе Конан се хвърли напред. Летеше като разярен бивол и може би имаше надежда да мине, но коварният Ур-Даг бе предвидил това. Ненадейно разбойникът спря, завъртя се и посрещна преследвача си с ритник в гърдите.

Конан залитна. Спря за миг. Видя как Ур-Даг отново отскача към изхода на тунела.

Сетне върху плещите му се стовари чудовищната тежест на камъка. Тежест, която дори могъщото тяло на кимерийския боец не можеше да удържи.

Мини на [25](#).

Старецът се позамисли.

— Знаеш ли, не е толкова лесно да го обясня. В известен смисъл може да се каже, че аз съм Кром... но само една много малка част от него. Да речем, че съм нещо като един от пръстите на Кром. По-добро обяснение просто не бих могъл да ти дам. Трябва да знаеш, че за боговете не е чак толкова лесно да разговарят с простосмъртните, кимериецо. То е като... като да разговаряш с чужденец. Без преводач просто няма как да го сториш, нали?

Премини на **63**.

8

Без да пристъпва към ръба, Ур-Даг избра един по-едър камък и го вдигна над главата си. Ала Конан не желаше да загине така. С нечовешко усилие той изхвърли тялото си нагоре, стрелна ръка и пръстите му стиснаха в желязна хватка глезена на разбойника. Сетне с тържествуващ рев рухна надолу, влачейки в бездната своя враг.

Мини на [25](#).

— Името ми е Дайра — каза жената. — Родом съм от Аквилония, но бродя от място на място, защото така налага професията ми. Работя като телохранителка. Сами разбирате, че нередко се случва високопоставени дами да бъдат под заплаха, но понякога грубото мъжко присъствие около тях е нежелателно. А и при охраната на мъже една жена може да бъде полезна. Нападателят често я подценява и разбира грешката си, едва когато е станало твърде късно... Дойдох тук да се включа в играта от името на прекрасната Лерпа.

Ако певецът вече се е представил, мини на [22](#).

В противен случай продължи на [46](#).



— Здравейте — кимна магьосникът. — Знаех, че вие двамата ще стигнете дотук.

— И по-далече ще стигнем — обеща Конан.

— Съжалявам — поклати глава Харумакс. — Победителят може да бъде само един. Спрете тук и не ме принуждавайте да прибягвам към сила.

— Не се знае на чия страна е силата — възрази Конан. — Днес ти ми помогна срещу Ур-Даг и затова не искам да вдигна ръка срещу теб. Но ако се наложи, ще го сторя.

— Спрете тук — повтори Харумакс. — Всъщност така ще е по-добре за вас, защото мисля, че се харесвате. А какво ще правите, когато стигнете до целта?

Точно това не биваше да казва. Пред неразрешимия въпрос Конан пламна от ярост.

— Дръпни се, магьоснико! — гневно изрече той. — Мечът ми е погубил мнозина твои събратя.

Мини на [27](#).

Старецът изненадано вдигна вежди.

— И защо отказваш?

— Защото мразя да служа за забавление на другите, та били те и богове — отсече Конан. — Върша единствено онова, което сам реша. Предай на Кром, че го почитам и потрябва ли му истинска услуга, не ще се поколебая нито за миг. Ала играчка не ще бъда нито за него, нито за когото и да било.

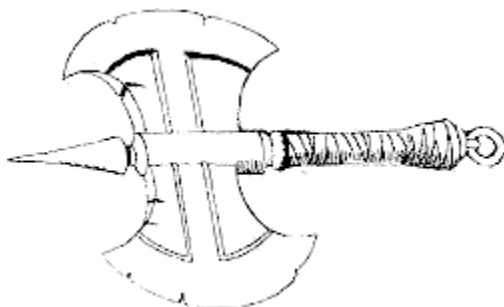
Думите му бяха тъй твърди, че старецът само въздъхна и се изправи.

— Тъй да бъде, Конан от Кимерия. Боговете не насилват никого да влезе в Играта. Пък и Кром очакваше от теб нещо подобно, затова няма да ти се сърди. Е, остани си със здраве.

Пратеникът на Кром леко махна с ръка... и изчезна, както бяха изчезнали преди малко другите двама. А Конан поседя още няколко минути, сетне се навъси, поклати глава и отново яхна коня.

Когато се спусна привечер, той вече беше далече от кръстопътя и изобщо не мислеше за Играта. Друго го вълнуваше. Чувал бе, че някакъв дребен благородник в град Сарсан притежавал изумителен скъпоценен камък, наречен Сълзата на океана. А до Сарсан нямаше и един ден път. Струваше си да отскочи дотам и да провери дали наистина е така.

Но това вече е съвсем друга история...



— Недей — поклати глава Конан. — Тази вечер не ми се слушат приказки.

Младежът сви рамене и подвикна на стопанина да донесе вино.
Мини на [5](#).

Старецът и жената ги чакаха край пътя, недалече от странноприемницата.

— Здравей, Дайра! — весело подвижна пратеницата на Лерпа. — Здравей, кимериецо. Знаеш ли, вече не съм ти сърдита, макар че при миналата ни среща се държа невъзпитано.

— Ти пък опита да ме измамиш — отвърна Конан.

Смехът ѝ изпълни свежия утринен въздух като звън на камбанки.

— Та кой друг, ако не Лерпа би трябвало да измами варварин като теб? Жалко, че не успях. Е, някой ден може и това да се случи. А сега какво да ви кажа? И двамата ще получите от Лерпа нейната върховна награда — вечната ѝ обич и закрила. Бъдете щастливи, скъпи мои! Чака ви много любов!

Жената изчезна и ехото от смеха ѝ бавно заглъхна.

— Ами ти, старче? — запита Конан.

Старецът се навъси.

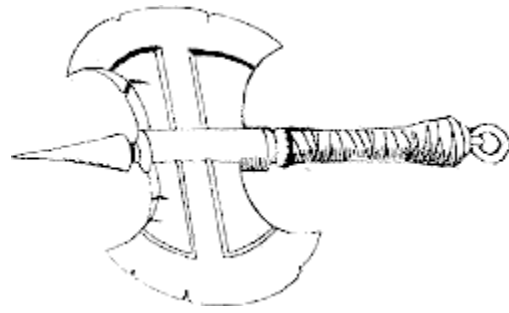
— Кром ти е сърдит, кимериецо. Много сърдит. Не, не питай защо, а размисли малко с коравата си глава. Знаеш ли на какво бе заложил всъщност Кром? На това, че в крайна сметка ще изиграеш всички. Нали знае колко си своенравен... Само едно не очакваше — да изпълниш задачата според условията. Сега Кром загуби облога си... а той никак не обича да губи, уверявам те. Тъй че не се надявай на спокоен живот, кимериецо. Чакат те много преめждия.

Докато старецът изчезваше на свой ред, буйният смях на Конан се разля над опустелия път. Той извърна блестящ поглед към Дайра.

— Е, това се казва награда, скъпа моя! Много обич и много премеждия! Какво друго би могъл да пожелае един истински мъж?

Тя се поколеба за момент, сетне смехът и се смеси с неговия и двамата продължиха напред, към незнайното бъдеще. Играта на боговете бе свършила.

КРАЙ



Конан застина неподвижно. Странното светещо кълбо бе удивително леко. Всеки полъх на вятъра го увеличаше ту насам, ту натам. За момент то увисна пред лицето на човека и Конан усети как ситните искрици бодват кожата му. Сетне кълбото се завъртя като живо, полетя към пътя и изведнъж избухна пред пещерата със страшен гръм. Силата на експлозията отхвърли Конан като прашинка. Той се блъсна в скалата и падна полузашеметен до двамата си спътници. Вече нямаше желание да наднича навън.

Мини на [33](#).

Какъв въпрос да зададе сега Конан?

„Кой си ти?“ — мини на [7](#).

„Кои бяха другите двама?“ — продължи на [21](#).

„Какво представлява Играта на боговете?“ — прехвърли се на [32](#).

„Каква ще бъде наградата, ако успея?“ — опадаш на [43](#).

„Защо Кром е избрал тъкмо мен?“ — отгърни на [72](#).

След като бяха предали посланията си, тримата пратеници на боговете стояха спокойно пред Конан. Ала кимериецът все още се колебаеше. И тримата сякаш говореха убедително. Но без съмнение само един казваше истината, а другите двама лъжеха. Кого трябваше да избере?

Мъжа с позлатени доспехи — мини на **24**.

Жената — продължи на **40**.

Стареца — прехвърли се на **110**.

— Добре стори, че избра най-напред мен, кимериецо — кимна мъжът с позлатени доспехи и се усмихна съвсем леко. — Излишно е да слушаш другите двама, те са измамници.

— А ти казваш истината, така ли? — спокойно запита Конан.

За момент веждите на събеседника му трепнаха гневно, но той веднага се овладя.

— Разсъди сам, Конан. Откъде бих могъл да знам името ти? А освен това... мисля, че забеляза как се появих пред теб.

— Чрез магия, струва ми се — отвърна Конан. Сетне упорито добави: — Както и другите двама.

Боецът отсреща сви рамене под лъскавите доспехи.

— Защото и те са пратеници на боговете. На други богове.

— И за какво толкова съм им притрябвал на боговете? — иронично запита Конан. — Откакто се помня, не са давали пукната пара за мен, а сега изведнъж ми пращат дори не един, а цели трима посланици. Който и да си, чуй какво ще ти кажа. Неведнъж могъщите на този свят са ме търсили за помощ, но обикновено е излизало, че желаят да залагам собствената си кожа заради техните капризи и интереси. Между нас казано, не вярвам боговете да са по-различни в това отношение. Е, говори все пак, обаче помни едно: в крайна сметка решението е мое.

— Твоя работа — хладно се съгласи мъжът с доспехите. — Искам само да ме изслушаш. В онова, което каза преди малко, има известна доза истина. Боговете не са чак толкова различни от хората. Те също са подвластни на страсти и увлечения. А ти много добре знаеш, че едно от най-големите развлечения на човека — тук ще добавя: и на боговете — е хазартната игра. Боговете играят своята Игра много често, макар и не по човешките мерки — веднъж на всеки хиляда години. Няма да ти обяснявам какво залагат. Излишно е, пък и няма да го проумееш. Едва ли има на този свят и шепа мъдреци, които биха разбрали същността на залога. Но не е там работата. Всеки от

боговете избира един от своите поклонници и го включва в Играта. А след това почват залозите между тях.

Конан избухна в див, гърлен смях.

— Прекалено добре ми е познато това, драги! На младини неведнъж съм рискувал живота си по арените за развлечения на кръвожадната публика. Но това вече е минало. Защо да се връщам към него?

— Защото ще получиш голяма награда — отвърна човекът отсреща. — Нямам право да ти кажа каква ще е тя, но повярвай, че ще бъде голяма. Е, съгласен ли си да ме последваш?

Конан прехапа устни. Какво трябваше да отговори?

„Съгласен съм“ — мини на **24**.

„Не съм съгласен“ — продължи на **36**.

„Как ще ми докажеш, че ти си истинският пратеник на Кром, а не някой от другите двама?“ — прехвърли се на **53**.

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — попадаш на **62**.

Бърз като котка, Конан се завъртя в движение и понечи да отскочи назад, към Дайра и Валиан. Ала вече бе късно. Върху плещите му се стовари чудовищната тежест на камъка. Тежест, която дори могъщото тяло на кимерийския боец не можеше да удържи.

Мини на [25](#).

Вече всичко бе казано. В залата отново настана тишина. След малко Валиан пръв се отправи към стълбището за горния етаж. Подир него започнаха да стават и другите.

При кого ще спи Дайра?

При Конан — мини на **42**.

При Харумакс — продължи на **65**.

Приведен срещу нахлуващия леден вятър, Конан пристъпи към отвора на плитката пещера. И в този миг непоносимо ярко синкаво сияние раздра тъмнината. Оглушителна гръмотевица разтърси планинския склон. Конан залитна и се подпря на скалата.

След трясъка сякаш настана плътна тишина. Кимериецът замаяно разтърси глава и направи още крачка напред, но изведнъж застина на място. Във въздуха срещу него изникна бледосиньо светещо кълбо с диаметър около една педя. То се полюшваше леко и по повърхността му с пращане пробягваха ярки бели искри. Конан усети как всички косми по тялото му настръхват — не толкова от тревога, колкото от присъствието на някаква непозната природна сила.

— Конан! — изкрещя зад гърба му Дайра. — Бягай!

— Не! — извика Валиан. — Не мърдай!

Кого трябваше да послуша?

Дайра — мини на **2**.

Валиан — продължи на **14**.



Старецът се разсмя тихо.

— Не ги ли позна? Най-напред Митра, разбира се. Горделивият Митра, който непременно трябваше да се пъчи с позлатени доспехи, като че златото може да има някаква стойност за един бог. А жената беше онази вятърничава въртиопашка Лерпа, богинята на любовта. Добре стори, че не ги послуша. Щяха да те измамат... а току-виж и да те погубят. Разпалят ли се страстите им, боговете не спират пред нищо.

Мини на **63**.

— Я гледай ти! — смаяно възкликна Конан. — Значи Лерпа си е осигурила двама участници. Ама че хитруша!

— Не знаеш ли старата поговорка? — отвърна с усмивка Дайра. — В любовта и войната всичко е позволено. Запомни го от мен, кимериецо: никога не подценявай Лерпа.

Мини на [46](#).

Конан подскочи и се събуди. За миг бе изживял смъртта като наяве, но ето че пак се намираще в тясната стаичка. Свита до него, Дайра дишаше спокойно и равномерно. Спеше... и Конан знаеше какво сънува. За момент го обзе гневното желание да я събуди, ала той веднага отхвърли подлата мисъл. Дайра имаше право — той пръв бе изрекъл заплаха.

— Прости ми, моя красавице — прошепна той и нежно плъзна длан по косите ѝ. — Е, дано спечелиш наградата на Лерпа. Заслужаваш я.

Тихо стана, облече се и слезе да оседлае коня. Знаеше, че гордостта му е глупава, но за нищо на света не би желал Дайра да го види победен. Нещо красиво бе започнало между тях предната вечер... и бе изчезнало безвъзвратно заради неговата себичност.

Утрото го завари далече от странноприемницата. Вече изобщо не мислеше за Играта. Друго го вълнуваше. Чувал бе, че някакъв дребен благородник в град Сарсан притежавал изумителен скъпоценен камък, наречен Сълзата на океана. А до Сарсан имаше само малко повече един ден път. Струваше си да отскочи дотам и да провери дали наистина е така.

Но това вече е съвсем друга история...

— Глупак! — гневно изкрещя старецът и размаха тоягата си.

— Наивник! — презрително подхвърли жената в бяло.

В следващата секунда и двамата изчезнаха, сякаш изобщо не бяха стояли край пътя. Само едрият мъж с позлатени доспехи продължаваше да стои срещу Конан.

— Няма да съжаляваш, кимериецо — изрече той с тежък, плътен глас, тътнещ като далечна гръмотевица. — Чуй сега каква е първата част от задачата ти. На два дни път от тук се намира град Сарсан.

— Знам го — кимна Конан.

— Иди там и намери край пазарния площад дюкянчето на търговеца Алмак. От него ще научиш останалото. Дори и да не вземеш участие в Играта на боговете, ще бъдеш възнаграден богато. Е, това беше засега. Сбогом, кимериецо.

За миг ярко сияние заслепи очите на Конан. Когато погледът му се избистри отново, кръстопътят бе опустял. Той се позамисли, сетне тръсна глава и зави наляво, по пътя за Сарсан.

Мини на [95](#).

Конан подскочи и се събуди. За миг бе изживял смъртта като наяве, но ето че пак се намираше в тясната стаичка. Свита до него, Дайра дишаше спокойно и равномерно. Спеше... и Конан знаеше какво сънува.

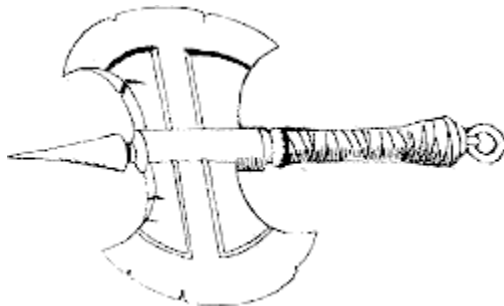
— Значи още си жива, моя красавице — прошепна той и нежно плъзна длан по косите ѝ. — Е, дано спечелиш наградата на Лерпа. Заслужаваш я.

Тихо стана, облече се и слезе да оседлае коня. Знаеше, че гордостта му е глупава, но за нищо на света не би желал Дайра да го види победен.



Утрото го завари далече от странноприемницата. Вече изобщо не мислеше за Играта. Друго го вълнуваше. Чувал бе, че някакъв дребен благородник в град Сарсан притежавал изумителен скъпоценен камък, наречен Сълзата на океана. А до Сарсан имаше само малко повече един ден път. Струваше си да отскочи дотам и да провери дали наистина е така.

Но това вече е съвсем друга история...



— Ама че работа! — навъси се жената. — За пръв път в живота си моля да преспя с някого, а той да вземе да ми откаже! Не се бой, кимериецо. Нито смятам да ти прережа гърлото, нито пък ще посегна на целомъдрието ти, ако сам не пожелаеш. Просто искам да пренощувам в някоя стая. Налага се, сам знаеш...

Конан все още се колебаеше. Дали все пак да не я приеме?

Да — мини на **4**.

Твърдо не — продължи на **38**.

По бледите устни на Харумакс трепна едва доловима усмивка.

— Е, добре. Нека решим това помежду си. Но... без нея.

Той стрелна ръка настрани и Дайра внезапно застина като статуя с изцъклени очи.

— Какво й стори? — изрева Конан.

— Нищо особено — добродушно отвърна магьосникът. — След няколко минути ще се опомни. Аз не съм злодей, кимериецо. Ценя женската красота.

Конан бавно завъртя меча си из въздуха.

— А това ще оцениш ли?

— Непременно — усмихна се Харумакс и от протегнатата му ръка излетя мълния.

Пъргав като гепард, Конан отскочи. Мразеше магията, но не се боеше от нея. Мълниите, които се сипеха срещу него една подир друга, не бяха по-страшни от стрелите, под чието смъртоносно свистене неведнъж бе щурмувал вражески укрепления. С непогрешимия инстинкт на див звяр той успяваше да отскочи още преди ръката на Харумакс да се е насочила докрай до него. Завиваше ту наляво, ту надясно, отклоняваше се от целта, ала въпреки всичко бавно и неумолимо се приближаваше към магьосника.

— Да опитаме нещо друго — процеди през зъби Харумакс.

Той рязко се завъртя и за момент Конан помисли, че иска да побегне към вътрешността на храма. Хвърли се напред... и веднага спря на място, вцепенен от смайване.

Дрехата върху гърба на магьосника се раздра на парчета. Под нея сякаш имаше друга, по-пъстра, ала в следващия миг Конан разбра, че това е голата кожа, по която бе татуиран магически петоъгълник, а в него — озъбен крилат демон с разперени ноктести лапи.

Татуировката трепна и почна да се раздвоява.

Навярно в този миг Конан можеше да нанесе решителния удар, ала бе тъй изумен, че пропусна момента. Магьосникът носеше върху собствената си кожа истински пленен демон!

Сетне демонът се изтръгна от изображението и с пронизителен вой връхлетя срещу кимериеца.

Пръстите на Конан се впиха до болка в дръжката на меча. Сега щеше да победи или да загине. Ала още веднъж трябваше да избира.

Инстинктът го тласкаше да разреже ужасния демон с меча си.

Разумът му подсказваше друго — да поеме безумен риск и да се хвърли право под ноктите на чудовището, за да забие стоманеното острие в незащитения гръб на магьосника.

Кое трябваше да избере?

Инстинкта — мини на **39**.

Разума — продължи на **52**.

Сега бързината решаваше всичко.

С едно лъжливо движение Конан привлече нагоре секирата на Реомард. После се хвърли на земята, търкулна се по гръб, сграбчи с две ръце дръжката на меча и почти слепешком замахна нагоре — там, където трябваше да е тялото на врага.

Усети как острието потъва дълбоко в податливата човешка плът. Изтегли го, претъркаля се още веднъж и се надигна на коляно тъкмо навреме, за да види как наемникът рухва като отсечено дърво. Върху лицето му бе изписано безкрайно изумление.

Схватката не бе траяла и две минути.

Задъхан и изтръпнал от напрежението на отминалия бой, Конан се обърна и кимна на своите спътници.

— Да вървим. Този тук вече няма ни пречи. Жалко, беше добър боец...

Мини на [44](#).

Красавицата озари Конан с обаятелната си усмивка.

— Усетът ти е безпогрешен, варварино. Избра мен и не сбърка. Другите двама са тук само за да те измамат.

— А ти казваш истината, така ли? — спокойно запита Конан. — Доста рядко нещо за една жена... поне от ония, които съм познавал.

Вместо да се обиди, жената избухна в звънък смях.

— Недоверчив си. Знаеш ли, това ми харесва. Но помисли малко, Конан. Ако не ме праща всемогъщият Кром, откъде бих могла да узная името ти, а и много други неща. Освен това не видя ли как се появих пред теб?

— Чрез магия, струва ми се — отвърна Конан. Сетне упорито добави: — Както и другите двама.

Жената леко разпери ръце.

— Е, тук ме хвана натясно. Да, тези двама също се появиха чрез магия, защото и те са пратеници на боговете. На други богове.

— И за какво толкова съм им притрябвал на боговете? — иронично запита Конан. — Откакто се помня, не са давали пукната пара за мен, а сега изведнъж ми пращат дори не един, а цели трима посланици. Която и да си, чуй какво ще ти кажа. Неведнъж могъщите на този свят са ме търсили за помощ, но обикновено е излизало, че желаят да залагам собствената си кожа заради техните капризи и интереси. А най-зле е било, когато са ми изпращали жена за примамка. Между нас казано, не вярвам боговете да са по-различни в това отношение. Е, говори все пак, обаче помни едно: в крайна сметка решението е мое.

— Това е напълно достатъчно — кимна красавицата. — Ти навярно си чувал, Конан, че боговете са сътворили хората по свой образ и подобие. Затова и безсмъртните, и обикновените люде, често имат еднакви страсти: любов, гордост, честолюбие... и хазартни игри. Тъкмо в такава игра си призован да вземеш участие. Боговете я организират много често... поне според техните мерки — веднъж на хиляда години. Всеки избира един от своите поклонници и го включва

в играта. А след това започват залозите между боговете. Кром избра теб, Конан.

Кимериецът избухна в див, гърлен смях.

— Прекалено добре ми е познато това, хубавице! На младини неведнъж съм рискувал живота си по арените за развлечение на кръвожадната публика. Но това вече е минало. Защо да се връщам към него?

— Защото ще получиш голяма награда — отвърна жената в бяло.
— Нямам право да ти кажа каква ще е тя, но повярвай, че ще бъде голяма. Е, съгласен ли си да ме последваш?

Конан прехапа устни. Какво трябваше да отговори?

„Съгласен съм“ — мини на **40**.

„Не съм съгласен“ — продължи на **58**.

„Как ще ми докажеш, че ти си истинската пратеница на Кром, а не някой от другите двама?“ — прехвърли се на **71**.

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — попадаш на **85**.

— Я гледай ти! — смаяно възкликна Конан. — Значи Лерпа си е осигурила двама участници. Ама че хитруша!

— Не е честно! — обади се просякът.

— Но не е и забранено — усмихна се Валиан.

Мини на [55](#).

— Е, изслуша вече и двамата лъжци — спокойно заяви старецът. — Ако още не си разбрал, ще ти кажа каква е целта им: да отнемат на Кром най-добрия играч. Но с наивните си доказателства едва ли биха те заблудили. Хе! Жена и лъскава броня! Май е нужно нещо повече, за да убеди един истински мъж.

— А ти да не би да имаш по-добро доказателство? — иронично се усмихна Конан. — Като те гледам, изобщо не ми приличаш на пратеник на Кром.

— Размърдай си мозъка, кимериецо! — строго отсече дрипавият старец. — Как доказваш словата си, ако някой се усъмни в тях?

Конан се замисли за миг, после бавно вдигна тежкия си юмрук.

— Ето, с това.

— Така си и мислех — поклати глава старецът. — Е, не ми се искаше, но щом трябва...

В следващия момент дребничкото му тяло мълниеносно се стрелна напред. Преди Конан да реагира, излъсканата тояга се стовари двукратно върху раменете му с поразителна сила. Сетне кимериецът яростно завъртя меча... ала лъскавото острие изсвистя из празно пространство, защото старецът вече отново стоеше на предишното си място край пътя.

— Скъпо ще ми платиш, старче! — изпъхтя Конан.

— Може — сви рамене старецът. — Все пак аз не съм самият Кром, а само негов пратеник. Току-виж си успял да ме убиеш. Обаче има ли смисъл? По-добро доказателство не мога да ти дам. Колцина противници биха успели да те нападнат така?

Лицето на Конан бавно се разведри. Излишно бе да се поддава на глупава гордост, ако наистина срещу него стоеше пратеник на боговете. И във всеки случай от една схватка с този удивителен старец нямаше да спечели нищо.

— Убеден ли си вече? — запита дрипавият скитник. — Ако имаш поне капка ум в главата, ще дойдеш с мен, за да се включиш в Играта на боговете.

Мини на **16.**

— Много прибързваш — усмихна се старецът.

Вече чу каквото е разрешено да знаеш, преди да си дал съгласие. Боговете ще възложат на своите избраници мисия. Тежка и опасна мисия, не крия това. Но доколкото те познавам, ти не се плашиш от опасностите. Само един ще изпълни задачата... и неговото божество ще спечели Играта.

Мини на **63**.

Когато бурята най-сетне отмина, тримата се измъкнаха от укритието. Студът ги пронизваше до кости. Целият склон беше покрит с дебел слой мокър сняг.

— Не е от най-приятните сънища, които съм имала — опита да се пошегува Дайра, тракайки със зъби. — Ту се опитва да ни изпече, ту да ни замрази.

Конан не отговори нищо, а Валиан мрачно промърмори:

— Ама и аз къде ли съм тръгнал, като си знам силите... Чудя се дали не е най-добре да скоча в някоя пропаст, че да се отърва веднъж завинаги.

— И после какво? — запита Конан. — Само ще се признаеш за най-слаб.

— Много ти разбира главата — озъби се раздраженият певец. — Ако искам, после мога да събудя всички ви. Кой ще е най-силен тогава? Не ти беше хрумвало нещо подобно, а?

— По-добре и на теб да не ти хрумва — посъветва го кимериецът. — Инак ще ти извия врата с ей тия две ръце.

— Я стига! — прекъсна ги Дайра. — Докато се карате, Ур-Даг и Харумакс тичат към храма.

Аргументът бе убедителен. Двамата млъкнаха и с бърза крачка поеха подир нея. Движението ги постопли донякъде, а и студът скоро почна да намалява. Снегът се топеше, оставяйки подир себе си гъста червеникава кал.

Два часа по-късно Конан прецени, че са изминали около две трети от изкачването. Извърна глава да каже на спътниците си, че остава още малко, но от гърлото му не излетя нито звук.

Нейде съвсем наблизко отекна пукот и по стръмния склон над главите им се изсипа каменна лавина.

Мини на [67](#).

Старецът бавно кимна.

— Щом е тъй, слушай внимателно. Всеки път задачата за простосмъртните в Играта е различна... и сегашната ще е твърде трудна, но не и особено опасна, както ще разбереш след малко. Свързана е с една стара амбиция на боговете. Преди много и много хилядолетия един човешки народ бе напреднал в тайните науки дотолкова, колкото вече никой друг не ще успее. Жреците на онзи народ постигнаха огромна мощ. Тъй огромна, че наистина си съперничеха със самите богове. Едва ли има смисъл да ти обяснявам, че това не се хареса на боговете. Бяха изпуснали от контрол шепа простосмъртни. Оставеха ли ги да продължават по този път, някой ден можеше да бъдат изместени. И както става при всеки сблъсък на несъвместими интереси, избухна война. Тази война би приключила бързо, ако жреците на онзи народ не бяха оградили своята територия с непреодолима граница. Непреодолима дори за всемогъщите небесни властелини. Боговете можеха само да стоят отвън и да им нанасят удари с цялата си мощ. Накрая онзи народ загина до последния човек. Ала границата остана. Тя и до днес огражда едно изтерзано късче земя, откъснато от този свят... или по-точно би било да кажа извън този свят. Малко, нищожно късче земя — един конник би го прекосил само за ден. Но боговете не обичат нещо да остава извън тяхната власт. Искат да върнат онова място в реалния свят... а това може да стане само с помощта на човек.

— Как? — бързо запита Конан.

— Не бързай, кимериецо. Ще ти разкажа всичко. На онова място има храм. Издига се над висок планински връх. В този храм се намира онова, което създава границата. То представлява... Не, излишно е да ти обяснявам. Ще го познаеш от пръв поглед. Трябва да стигнеш до него...

— И да го унищожа, нали?

— Не — поклати глава старецът. — Нищо не може да го унищожи. Нищо, запомни! Трябва да го вземеш и да го върнеш в

реалния свят. Останалото е работа на боговете.

— Но как ще стигна дотам? — запита Конан. — И как ще се върна?

— О, това е най-лесната част — усмихна се пратеникът на Кром. — След като се разделим, продължи право напред. Рано привечер ще стигнеш до странноприемница. Няма да сбъркаш, тя е само една. В нея ще видиш и други играчи. Наеми стая и легни да спиш.

— А ако няма свободни стаи? — прекъсна го Конан.

Старецът вдигна рамене.

— Е, тогава чисто и просто отпадаш от играта. Такива са предварителните условия, тъй че се постарай да намериш стая. А след това, както вече казах, легни да спиш. В съня си ще бъдеш пренесен на онова място извън света. Вече знаеш задачата. И знаеш ли кое е най-хубавото? — Старецът се разсмя. — Ако загинеш там, всъщност няма да стане нищо. Просто ще се събудиш в стаята си. Естествено, ще загубиш играта... но не и живота си. Е, кажи, имал ли си друго приключение с толкова малко рискове?

Конан сви рамене.

— Не, ако всичко е точно така, както казваш. Но ми се струва, че Играта на боговете трябва да крие и други опасности.

— Светът е пълен с опасности, кимериецо. Само мъртвите са извън всяка заплаха. Вече чу всичко. Хайде, тръгвай и помни, че Кром разчита на теб. И едва изрекъл последната дума, старецът изчезна.

Конан поседя още малко, после бавно се изправи и яхна коня си.

Мини на [50](#).

Разбра ли? — повтори разбойникът с още по-заплашителен глас.

Певецът размърда беззвучно устни, напъна се и накрая успя да изрече с пресъхнало гърло:

— Ами аз? Още от сутринта съм тук и...

— Не ме интересува — прекъсна го онзи. — И без повече приказки, инак ей сега ще ти хвъркне главата.

Не се знае какво би станало, но ненадейно наемникът се обади:

— Без глупости! Сега ще уредим нещата. Хей, стопанино, има ли в твоята стая второ легло.

— Ами да! — побърза да отговори стопанинът с изтънял от облекчение глас. — Е, не чак легло, обикновен сламеник, но...

— Момчето ще спи и на сламеник — прекъсна го наемникът и се обърна към певица. — Или греша, а?

— Разбира се, разбира се! — възкликна младежът, бършейки избилата по челото му пот. После стана и се отправи към масата на наемника. — Хиляди благодарности. Позволете да ви предложа кана вино. Хей, стопанино!...

Конан и разбойникът се насочиха едновременно към освободената маса. Спогледаха се в движение. И двамата решиха, че няма да си допаднат. Разбойникът сви рамене, отстъпи настрани и седна до масата в дъното, като демонстративно извърна глава от дрипавия просяк.

Мини на [5](#).

— Нахална простосмъртна твар! — изръмжа онзи, но след това замълча.

Продължи на **48**.

Страшният ураган отмина също тъй бързо, както бе налетял. След четвърт час отново настана пълна тишина и изтощените хора се надигнаха от пода. Очите им бяха привикнали с тъмнината и в неясните лъчи, долитащи откъм входа на тунела, различиха, че са попаднали в неголяма квадратна стаичка. В ъгъла се тъмнееше някаква купчина и когато пристъпи към нея, Конан откри, че това са полуразядени от ръждата оръжия със странна форма. Някои от тях напомняха секири и алебарди. От остриетата не бе останало почти нищо, но дръжките се бяха съхранили въпреки отминалите векове.

Хрумна му идея и той се обърна към Харумакс. Магьоснико, ще ми трябва парче от дрехата ти.

Макар и изненадан, Харумакс не възрази. Конан откъсна ивица груб плат от долния край на дрехата му. После омота плата около една дръжка и извади от пояса си предмета, с който не се разделяше никога — кутийка смазка за меча. След малко импровизираната факла озари мрака с жълтеникава светлина.

Излязоха в тунела и тръгнаха нагоре по гладкия, леко наклонен под.

Не след дълго тунелът рязко зави надясно, сетне продължи да се изкачва в широка дъга покрай планинския склон. Беше тесен и с нисък таван, ала изсечен идеално. Полираните стени мътно лъщяха под лъчите на факлата и Конан се запита колко ли труд е бил необходим докато го издълбаят.

Най-сетне далече пред тях заблестя дневна светлина. Всички ускориха крачка, ала внезапно Харумакс вдигна ръка.

— Спрете!

— Какво има? — грубо запита Ур-Даг.

— Капан — отвърна магьосникът.

Останалите петима застинаха едновременно. Харумакс направи още няколко крачки, после спря и посочи тавана на тунела пред себе си.

— Ето, тук.

Конан пристъпи до него с факлата и като се вгледа внимателно, забеляза тънките пукнатини, които отделяха грамаден каменен блок от останалата част на скалата. Веднага разбра. Някога, като търсач на съкровища, бе срещал подобни капани в древните гробници. Неиде в пода имаше скрит механизъм и ако някой нещастник стъпеше върху него, тежкият камък щеше да рухне, за да го размаже като буболечка.

— Ами сега? — промърмори Дайра.

— Да се върнем и да потърсим друг път — предложи Реомард.

— Не, да прескочим опасното място — възрази Ур-Даг.

— Тия капани не се преодоляват толкова лесно — поклати глава Конан.

— Нека опитам аз — спокойно каза Харумакс и пристъпи още по-напред.

Чуха го да изрича тихи, напевни заклинания. Между дланите му засия синкава светлина. Тя се разтегли, превърна се в снопче лъчи, които бавно плъзнаха напред, извъртяха се и застанаха като тънка, прозрачна колона край лявата стена. Харумакс въздъхна.

Това би трябвало да задържи камъка поне за малко. Минавайте бързо... и в името на всички богове, не докосвайте светлината!

— Откъде да знаем, че не ни лъжеш? — озъби се Ур-Даг. — Първо мини ти.

— Имам и по-прости начини да ви погубя — усмихна се магьосникът. — Но щом така искаш, гледай.

Без колебание той прекрачи напред, мина край дясната страна на тунела и продължи към изхода. Таванът остана неподвижен. Реомард дълбоко си пое дъх, стисна зъби и изтича подир Харумакс. Отново не се случи нищо.

Трети тръгна Ур-Даг. С три крачки стигна до светещата колона, но там внезапно спря и се озърна през рамо. Конан зърна лукавия блясък в очите му и изтръпна. Вече предчувстваше какво ще се случи.

Всичко стана светкавично. Ур-Даг замахна, ръката му прелетя през синкавата светлина и сиянието изгасна. Раздаде се зловец, стържеш пукот. Огромният каменен блок трепна. С отчаян скок разбойникът се хвърли напред, към безопасното място. Беше заложил живота си на карта, за да премахне трима от конкурентите. И по всичко личеше, че планът му ще успее.

Конан инстинктивно се устреми подир него. Ала разбираше, че шансът да премине, е нищожен. Не разполагаше дори и със секунда. Майсторите на тия стари капани си вършеха работата прекалено добре — те трябваше да носят сигурна смърт.

Вече се намираше под падащия камък, но едва ли имаше време да мине отвъд. Какво трябваше да направи сега?

Да се устреми още по-бързо напред — мини на **6**.

Да опита да се върне назад — продължи на **18**.

Да подпре падащия камък с цялата си сила — прехвърли се на

90.

— Казах вече — твърдо отговори Конан. — Търси си някой друг. На мен жените винаги са ми носили неприятности.

— Варварин! — гневно изрече тя и го изпепели с поглед. — Право казваше Лерпа, че си ужасно груб.

— Но има и хора, които знаят как да се държат с една дама, непозната красавице — долетя изведнъж откъм ъгъла гласът на магьосника. — Ще разрешиш ли да ти предложа чаша вино?

Все още гневна, тя рязко се завъртя към него.

— Ти пък какво се месиш? Сигурно само се чудиш как да ме вкараш в леглото си.

— Не, почитаема — меко отвърна магьосникът. — По няколко причини. Първо, вече съм в напреднала възраст и сравнително рядко пожелавам жена. Не че ми липсват сили... а и с помощта на някои билки бих могъл да посрамя мнозина младоци. Но с годините човек се научава да цени красотата заради самата нея. Второ, както вече казах, държа на добрите обноски. И трето, леглото изобщо не ми е необходимо. В моя занаят човек поддържа тялото си чрез сдържаност и лишения. Обикновено спя на голата земя или на пода. Тъй че леглото в стаята ми е на твое разположение. Не крия, с присъствието си ще ми доставиш удоволствие... но не вярвам да имаш нещо против това.

Гневните пламъчета в очите на жената изгаснаха. Тя се усмихна отново и седна до магьосника.

Мини на [51](#).

Ударът бе жесток, ала не смъртоносен. Воят на демона стана оглушителен. С бликаща от гърдите му черна кръв той размаха криле и мълниеносно свърна наляво. Конан повторно замахна към него... и с крайчеца на окото си зърна как магьосникът се обръща с протегнати ръце.

Увлечен от силата на замахна си, този път той не успя да отскочи навреме. Мълнията разтърси цялото му тяло и Конан потъна в мрак.

Мини на [25](#).

— Глупак! — гневно изкрещя старецът и размаха тоягата си.

— Наивник! — изсъсква със зъби мъжът с позлатени доспехи.

В следващата секунда и двамата изчезнаха, сякаш изобщо не бяха стояли край пътя. Само красавицата в бяло продължаваше да се усмихва на Конан.

— Няма да съжаляваш, кимериецо — изрече тя с плътен, леко дрезгав глас и Конан усети как този глас замайва главата му като младо вино. — Ела, още сега ще получиш част от наградата си.

И лека като антилопа, жената изтича към отвесните канари на близкото скалисто възвишение. Конан пришпори коня подир нея... и само след няколко минути ахна от изненада.

Зад скалите се криеше истинско райско кътче. Край неголям бистър поток бе избуяла млада горичка. Под сянката на дърветата блестеше шатър от бяла коприна. От двете страни на входа му стояха черни робини, облечени единствено със златни препаски около бедрата. Между тях бе застанала пратеницата на боговете и Конан неволно се учуди как е успяла толкова бързо да стигне дотук. Но веднага прогони тази мисъл, защото сега жената изглеждаше стократно по-съблазнителна. Още преди конят да бе спрял пред шатъра, Конан скочи от седлото и понечи да сграбчи красавицата в прегръдките си. Ала тя му се изплъзна и със смях отскочи навътре.

Под белия свод на шатъра всичко бе покрито с килими и пъстри възглавници. Върху ниски масички блестяха златни бокали, пълни догоре с вино.

— Пий, варварино! — весело се провикна жената. — Пий и ме обичай! Затова са толкова много бокалите — да не губим нито миг за наливане.

Конан грабна най-близката златна чаша, пресуши я на един дъх и посегна за втора. А след третата чаша жената се озова в прегръдките му.

Мини на [123](#).

— Името ми е Валиан — представи се певецът. — Родом съм от Коринтия. В рода ми всички са били бродещи музиканти и артисти, тъй че и аз избрах този занаят. Божествената Лерпа ме избра да я представям в Играта.



Ако Дайра вече е говорила, мини на **30**.
В противен случай продължи на **55**.

Конан понечи да се изправи, но Дайра пристъпи към него и протегна ръка.

— Чакай малко. Първо отивам аз. Като си легна, може да дойдеш и ти.

— Ха! — усмихна се Конан. — Сега май си по-свенлива, отколкото преди малко.

— Е, ти сигурно си свикнал да имаш работа с жени, които не знаят що е свян — намръщи се тя, после рязко му обърна гръб, взе една свещ и тръгна към стълбището.

Залата опустя. Само стопанинът си подреждаше постелки и завивки на пода край огнището. Конан посегна към чашата си и тъкмо я надигаше, когато отгоре долетя пронизителен женски писък.



Едва ли дори и тигър би прескочил масата тъй пъргаво, както го стори боецът от Кимерия. С меч в ръка той се стрелна нагоре по

стълбището и попадна в тесен коридор с една врата в дъното и по две отляво и отдясно. Писькът идваше от първата врата вляво. Конан я блъсна и пред очите му се появи стаичка, в която нямаше нищо, освен грубо скован нар със сламеник и смачкани забивки. Разсъблечената Дайра стоеше край стената и с широко разтворени очи гледаше леглото. По завивките бавно лазеше грамаден паяк-отшелник, чиято отрова носи сигурна смърт само за няколко часа.

Един удар с пета бе достатъчен, за да размаже грозната твар. Сетне Конан се обърна към коридора. Стреснати от писъка на Дайра, другите бяха наизлезли от стаите си. Той ги огледа и стисна зъби от ярост. Някой бе подложил паяка в завивките. Прост и безпогрешен план — ако не делеше стаята с Дайра, Конан щеше да се просне на сламеника, без изобщо да го провери. Почти не се съмняваше, че подният капан е работа на Индулимо, ала не можеше да го докаже.

Той изръмжа сърдито и махна с ръка.

— Няма нищо, вървете си.

Продължи на **60**.

— Тук вече ме затрудни — призна старецът. — Не защото за Кром би било сложно да ти предложи каквато и да е награда на този свят. По-скоро работата е там, че ти самият би се затруднил в избора. И наистина — какво да ти предложи Кром? Богатства? Глупаво! Парите изтичат през шепите ти като вода. Жени? Излишно — Лерпа винаги е била на твоя страна и ще продължи да бъде, въпреки днешното си поражение. Власт? Не ще я поемеш — властта е тежка верига, а ти винаги си бягал от оковите. Нека се разберем така: победиш ли в Играта, Кром ще те възнагради както пожелаеш.

Мини на [63](#).

Оставиха неподвижното тяло на Реомард да лежи под арката и продължиха нагоре по пътя. Тук валовете от застинала лава се срещаха по-често и Конан с тревога се запита какво ли ще е, когато стигнат до върха, където течеше огнената река. Но се оказа, че имат далеч по-непосредствен повод за тревога. Още веднъж Валиан пръв забеляза облака на хоризонта. Беше черен като предишния, но вместо пламтящи колони под него имаше само непрогледен мрак. Ала в самия облак непрестанно танцуваха ослепителни сини искрици. Когато спряха, за да го огледат, тримата пътници дочуха далечния тътен на гръмотевици.

— Проклет свят! — изруга Конан. — Ако и тоя облак е бърз като другия, трябва час по-скоро да намерим подслон.

Огледа се, ала крепостта бе останала далече зад тях. Наоколо се простираше стръмен и съвсем открит склон. Само малко по-напред се тъмнееше нещо като пещера — всъщност дори не пещера, а плитка ниша в скалата. Колкото и да бе недостатъчно това убежище, нямаха друг избор, освен да се задоволят с него.

Докато тичаха натам, Конан се озърна и видя, че облакът наистина се движи със същата шеметна бързина. Ставаше все по-студено. Над планинския склон налетя с див вой леден вихър. След минута от всички страни бушуваше снежна виелица.

Заслепени от ударите на вятъра, тримата достигнаха нишата и се сгушиха един до друг в дъното, колкото можеше по-далече от вилнеещата стихия. Бе паднал мрак, прорязван от ослепителни синкави мълнии. Трясъкът им се връзваше в мозъците на вцепенените хора. Ураганът нахлуваше в нишата, мъчеше се да изтръгне жертвите си навън, където да ги разкъса на парчета. А те диреха опора в скалните издатини с вледенени пръсти и чакаха буйството на природата да отминне.

Не знаеха колко време е минало. Едва ли бе много, но им се струваше, че ураганът е траял часове. Постепенно обаче вятърът взе да отслабва. Мракът сякаш вече не беше толкова гъст. Конан се надигна и прошепна с изтръпнали устни:

— Ще видя дали бурята отминава.

— Недей! — възрази Дайра. — Почакай още малко.

Ако Конан се съгласи да изчака, мини на **79**.

Ако иска да види какво става навън, продължи на **20**.

— Хе! — усмихна се мършавият старец. — Ти май не си чак толкова глупав, колкото би могло да се предположи по вечните ти лудории. Добър избор, Конан, Другите двама са дошли да те измамат.

— Ако не сте в комбина и тримата — скептично подхвърли Конан. — Като онези панаирджийски мошеници, които въртят играта с грахчето и трите гърненца.

Рошавите бели вежди на стареца гневно се сбраха над острия нос.

— Какво, не ми ли вярваш? Опасно е да си играеш с пратениците на боговете, младежо!

— Може и да си пратеник на боговете — сви рамене Конан. — Както и останалите двама. Видях ви как изникнахте като по магия. Само че... питам се за какво толкова съм им притрябвал на боговете? Откакто се помня, не са давали пукната пара за мен, а сега изведнъж ми прашат дори не един, а цели трима посланици. Който и да си, чуи какво ще ти кажа. Неведнъж могъщите на този свят са ме търсили за помощ, но обикновено е излизало, че желаят да залагам собствената си кожа заради техните капризи и интереси. Между нас казано, не вярвам боговете да са по-различни в това отношение. Е, говори все пак, обаче помни едно: в крайна сметка решението е мое.

— Разумно казано — съгласи се старецът. — Нека ти обясня как стоят нещата, а после сам ще решиш. Виждаш ли, драги момко, Кром има един голям порок — пада си комарджия. Ще попиташ какво толкова може да печели и залага на комар един всемогъщ. Има какво, обаче няма да обяснявам сега. Пък и не е там работата. Другите богове също обичат хазарта. Дотолкова, че не минава хилядолетие, без да си организират Играта на боговете. Всеки от тях избира един свой поклонник, после го включва в играта... и залага.

— А какво печеля аз от това? — грубо запита Конан. — На младини неведнъж съм рискувал живота си по арените за развлечение на кръвожадната публика. Но това вече е минало. Защо да се връщам към него?

— Защото Кром иска така — строго отвърна старецът. — Ако не щеш да го слушаш, търси си друг бог. И... макар че не бива да дрънкам много-много, ако успееш, ще получиш от Кром голяма награда. Казвай сега, съгласен ли си да изпълниш, каквото ти наредя?

Конан навъсено огледа костеливия старец. Какво трябваше да отговори?

„Съгласен съм“ — мини на **110**.

„Не съм съгласен“ — продължи на **78**.

„Как ще ми докажеш, че ти си истинският пратеник на Кром, а не някой от другите двама?“ — прехвърли се на **89**.

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — попадаш на **66**.

— Няма ли да ми покажеш на какво те е научила Лерпа? — изхили се разбойникът.

Конан се навъси и понечи да каже нещо на нахалника, но Дайра го изпревари.

— Слушай, неизмито прасе! — отвърна тя, гледайки нахалника право в очите. — За тази вечер имаме примирие, но ако не млъкнеш веднага, утре ще те науча на добри обноски. И то така, че до края на живота си да прекланяш глава, щом видиш дама.

— А ако тя не е добър учител, ще ѝ помогна и аз — добави Конан.

Добре де... — промърмори разбойникът. — Човек вече не може и да се пошегува.

Мини на **84**.

Нямаше време за колебания.

— След мен! — изкрещя Конан и се втурна обратно към странноприемницата.

С крайчеца на окото си зърна как Реомард се поколеба за момент, после изтича подир него. Валиан вече ги бе изпреварил с двадесетина крачки.

В движение Конан хвърли поглед през рамо. Харумакс и Ур-Даг бягаха към тунела. Само Дайра още стоеше на място и въртеше очи ту към едната групичка, ту към другата. Най-сетне взе решение и хукна към планината. За момент Конан се навъси от наранено честолюбие, но веднага прогони обидата. Дайра не му дължеше нищо и беше свободна да избира пътя си.

Облакът връхлиташе с шеметна бързина. Тишината се изпълни най-напред с тихо звънтене като от безброй скъсани струни, сетне с глух тътен и накрая с оглушителен грохот, който разтърсваше земята под нозете им. Обгърна ги зловец полумрак, из който трептеше кървавото сияние на стотици огнени смерчове.

Задъхани и изтощени, тримата с отчаяни усилия се добраха до странноприемницата, нахълтаха вътре и залостиха вратата. Дишаха жадно, с широко отворени уста, ала в този мъртъв свят сякаш и въздухът бе станал безжизнен.

След броени минути първият удар на фантастичния ураган се стовари върху малката каменна сграда. Странноприемницата потрепери из основи като смъртно ранено животно. Покривът рухна с трясък. Конан вдигна очи към тавана на общата зала. Видя как гредите започват да се пропукват и разбра, че убежището им няма да издържи дълго напора на стихията.

Сега осъзнаваше грешката си. Тунелът в планината навярно бе устоял на много подобни бури. Там трябваше да потърсят укрытие. Ала вече нямаше смисъл да съжалява.

При втория удар на урагана цялата странноприемница се сгромоляса над главите им.

Мини на 25.

Конан огледа останалите двама. Кого от тях трябваше да изслуша сега?

Жената — мини на **102**.

Стареца — продължи на **116**.

— Мъдро постъпи, кимериецо — бавно изрече мъжът с позлатени доспехи. — Изслуша тия двама и несъмнено вече си разбрал, че искат да те излъжат. Близко е до ума, че могъщ бог като Кром ще изпрати пред теб могъщ пратеник. И разбира се, този пратеник ще е облечен с целия подобаващ разкош. — Той разкърши рамене и великолепната броня тихичко зазвънтя. — Сам знаеш, простосмъртни приятелю, всеки бог обича разкоша и Кром не прави изключение. Е, стига излишни приказки. Ако не те е страх, ела с мен, за да се включиш в Играта на боговете.

Мини на **16**.

Странноприемницата се оказа по-далече, отколкото твърдеше старецът и когато Конан стигна до нея, над околните пуцинали вече тегнеше непрогледна нощ. Дворът бе ограден с висока каменна стена. Кимериецът дълго тропа по яката дървена порта с дръжката на меча си, ала никой не му отвори. Накрая той изгуби търпение, пъргаво се прехвърли през оградата и дръпна отвътре тежката греда, която служеше вместо резе. Отвори портата и тъкмо посягаше да въведе коня си в двора, когато от мрака отвън изникна още един ездач.

Конан смътно усети заплаха — не конкретна, но съвсем отчетлива в мрака. Може би дори не точно заплаха, а усещане за боец, който не му отстъпва по сила и непреклонност. Мускулите му неволно се стегнаха. Как трябваше да постъпи сега?

Незабавно да изтегли меча от ножницата и да се приготви за бой — мини на **69**.

Да види първо как ще постъпи идващият конник — продължи на **87**.

Неочаквано наемникът допи виното си, шумно остави чашата и се изправи.

— Слушайте! Трябва да си кажем няколко думи. Има ли някой, който да е дошъл за друго, а не за Играта?

Мълчание. Той огледа останалите един по един и продължи:

— Може би някой от вас си мисли, че нещата са прости. Отстранява противниците, постига целта и грабва наградата...

Наемникът отново помълча. В тишината Конан погледна към другите маси. Да, поне двама определено имаха подобни мисли — просякът и разбойникът. За магьосника трудно можеше да се каже, лицето му беше непроницаемо. Колкото до жената и певица — те навярно си въобразяваха, че са тръгнали на честно състезание. И това ги лишаваше от каквито и да било шансове за успех.

— Много неща съм видял — продължи наемникът. — Случвало ми се е и да участвам в надпревара за съкровище. Там положението е същото — всеки за себе си и да оцелее най-силният. Само че... дори и за толкова проста тактика трябва поне малко ум. Помислете. Да речем, че някой от нас успее още сега да сипе отрова във виното на другите. Чудесно, остава без противници. А после? Все ми се струва, че ако задачата беше чак толкова лесна, нямаше да ни я възложат. Тъй че най-вероятно единственият останал ще се провали.

Другите заклатиха глави. Почваха да проумяват какво иска да им каже.

— Не ви призовавам към честна борба. Знам, че ще се сблъскаме рано или късно. Но поне в началото може да имаме общи интереси. Още не знаем пред какви трудности и заплахи ще се изправим. И поне докато сме тук, в странноприемницата, не искам нечестна игра. Опитали се някой да приложи мръсни трикове, ще му извия врата със собствените си ръце.

Конан удари с юмрук по масата и се изправи.

— Аз съм съгласен. Някой да възрази?

Отново настана мълчание. Разбойникът и просякът не изглеждаха убедени, но и не смееха да възразят открито.

— Добре, разбрахме се — каза Конан. — Примирие докато попаднем... на онова място. А сега би било добре да знаем поне имената си. Аз съм Конан, родом съм от Кимерия, живея, където ме завари денят, и се изхранвам от меча си. Дойдох тук от името на всемогъщия Кром.

Той огледа останалите. Кой от тях да се представи пръв?

Жената — мини на **9**.

Певецът — продължи на **41**.

Магьосникът — прехвърли се на **70**.

Разбойникът — отгърни на **101**.

Наемникът — попадаш на **131**.

Просякът — иди на **68**.

Мощното тяло на кимериеца се стрелна из въздуха, изпънато като копие. Проряза го огнена болка — ноктите на демона издълбаваха по гърба му дълбоки кървави бразди. Ала Конан продължаваше да се носи напред. Мечът сякаш се бе сраснал с протегнатата му десница. Сочеше право в центъра на татуирания магически петоъгълник.

Всичко бе станало за не повече от секунда. Харумакс едва започваше да обръща глава. Очите му се разшириха при вида на страховитото човешко копие. Той отвори уста, но не му остана време да изрече заклинание.

С глухо хрущене мечът потъна до дръжката в незащитения гръб на магьосника.

Мини на [77](#).

— Та кой от тях би могъл да е посланик на Кром? — презрително запита мъжът с позлатени доспехи. — Една жена ли? Не ме карай да се смея, кимериецо. Или може би онова жалко старче, което е буквално позор за божеството, стоящо зад него? Не, Конан, близко е до ума, че могъщ бог като Кром ще изпрати пред теб могъщ пратеник. И разбира се, този пратеник ще е облечен с целия подобаващ разкош. — Той разкърши рамене и великолепната броня тихичко зазвънтя. — Сам знаеш, простосмъртни приятелю, всеки бог обича разкоша и Кром не прави изключение. Е, стига излишни приказки. Повтарям въпроса. Съгласен ли си да тръгнеш с мен и да се включиш в Играта на боговете?

Ето че Конан отново трябваше да избира отговора си:

„Съгласен съм“ — мини на [24](#).

„Не съм съгласен“ — продължи на [36](#).

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — прехвърли се на [62](#).

Нямаше време да мисли. Конан отпусна ръце и опита да се хвърли напред, към Дайра и Валиан, които чакаха на няколко крачки от него. Но изтощени от неимоверното усилие, нозете не му се подчиниха достатъчно бързо и той разбра, че това е краят.

Сетне върху плещите му се стовари чудовищната тежест на камъка. Тежест, която дори могъщото тяло на кимерийския боец не можеше да удържи.

Мини на [25](#).

— Откажи се, хлапе — мрачно каза наемникът. — За подвизите на Лерпа може и да те бива, но това тук ще е сериозна борба.

Валиан сви рамене.

— Нищо не губя, ако опитам. Нали помните условието: всичко ще е само сън.

Мини на **84**.

— Добре, питай — кимна старецът. — Но не обещавам, че ще отговоря на всеки въпрос.

Какъв въпрос да му зададе Конан?

„Кой си ти?“ — мини на [7](#).

„Кои бяха другите двама?“ — продължи на [21](#).

„Какво представлява Играта на боговете?“ — прехвърли се на [32](#).

„Каква ще бъде наградата, ако успея?“ — попадеш на [43](#).

„Защо Кром е избрал тъкмо мен?“ — отгърни на [72](#).

— Имало някога един могъщ лъв — започна младежът с мек, плътен глас на опитен певец и разказвач. — Нито едно животно на този свят не било по-силно от него. А ако някога е съществувал цар на зверовете, то това несъмнено е бил онзи лъв. Един следобед могъщият хищник дремел в сянката на клонесто дърво. Не щеш ли, малка мишка пробягала покрай муцуната му. Била толкова дребна, че изобщо не го забелязала — неподвижният лъв ѝ се сторил като канара. Ала дори и в дрямката си лъвът бил нащрек. Замахнал с лапа и притиснал мишката към земята. А после отворил очи да види що за гадинка е нарушила покоя му.

„Моля ти се, могъщи, не ме погубвай! — жално изцвърчала мишката. — Може някой ден да ти потрябвам.“

Гръмогласният смях на лъва разтърсил короната на дървото.

„Ти ли, нищожна твар? Да потрябваш на мен? Е, затова, че ме развесели, ще ти пощадя живота!“

„Аз помня каквото съм обещала“ — рекла мишката и изчезнала в дупката си.

Минали месеци, а може би и години. Лъвът бил все тъй могъщ. Но един ден както бродел из горските дебри, върху него паднала мрежа, заложена от ловците. Напънал той с цялата си сила да се освободи, ала колкото повече се борел, толкова по-здраво го омотавала мрежата. Най-сетне, задъхан и изтощен, лъвът се отпуснал безпомощно на земята. Знаел, че пристигнат ли ловците, с тях ще дойде и сетният му час.

Ала вместо ловците пред него се появила мишката. Бързо и ловко прегризала въжетата с острите си зъби. Когато лъвът отново напънал с лапи, мрежата се разкъсала на парчета. Поискал да благодари, но мишката казала:

„Не ми трябват благодарности, аз само върнах дълга си. И запомни, че понякога дори най-слабият може да помогне на всемогъщия.“

Мини на [5](#).

Усмивката на жената стана презрителна.

— Жалко... Надявах се да излезеш по-умен от другите мъже, ала и ти се оказа глупец като тях. Е, добре, твоя воля.

И тя отстъпи крачка назад.

Мини на [74](#).

Конан реагира инстинктивно, като при бой с мечове. И осъзна грешката си, едва когато бе твърде късно. Секирата беше поне три пъти по-тежка от неговото оръжие, а и Реомард влагаше в удара цялата си сила.

След премеждието в тунела Конан просто нямаше достатъчно енергия, за да устои. Секирата помете меча като перце, продължи безмилостния си полет надолу и косо се вряза в ключицата на кимериеца.

Мини на [25](#).

Когато останаха сами зад затворената врата, Дайра се надигна на пръсти и целуна Конан.

— Благодаря ти.

— Аз би трябвало да ти благодаря — каза той. — Ако не беше дошла да си легнеш първа, планът на онзи негодник сигурно щеше да успее.

— Знаеш ли кой е? — изненада се Дайра.

Конан сви рамене.

— Не знам, но съм готов да се обзаложа, че е работа на просяка. Е, било каквото било. Време е да си лягаме. И... виж сега, не искам да злоупотребявам. Мога да спя и на пода.

— Не ставай глупав — усмихна се Дайра. — Все ще се намери място и за двама ни. — Тя се пъкна под завивките и духна свещта. — Обещавам, че няма да те закачам.

— И аз теб.

Ала когато телата им се докоснаха, двамата скоро откриха, че са прибързали с обещанията.

Заспаха едва след час.

Мини на **76**.

Когато се свести, лежеше в общата зала на странноприемницата. През прашните прозорци нахлуваха ярки слънчеви лъчи, които подсказваха, че утрото е доста напреднало. Конан се надигна, изръмжа от тъпата болка в главата и с усилие успя да се изправи.

— Ама и онзи си го биваше... — промърмори той почти дружелюбно, защото ценеше бойното майсторство дори у противника.

Излезе навън. Под навеса бе вързан само неговият кон. Наблизо стопанинът на хана лениво ринеше тор. Като видя кимериеца, той надигна глава и се подпря на лопатата.

— Какво стана снощи? — запита Конан.

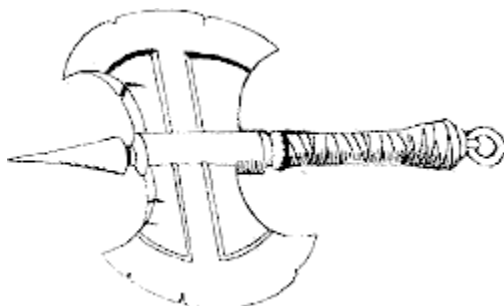
Човекът сви рамене.

— Знам ли, благородни господине. Никой нищо не ми каза. Вас ви донесоха от двора и така си лежахте цяла нощ. Доста народ се изреди да иска стаи, пък аз имам само четири... по-точно пет, че нали съм си добра душа, дадох и собствената си стая, пък аз спях отвън, при конете. Е, преспаха хората, а на сутринта си тръгнаха, без да ми кажат за какво толкова се натискаха.

Конан поклати глава, но нямаше навик да съжالياва за пропуснатите възможности. Мълчаливо оседла коня и напусна хана.

Половин час по-късно той вече бе забравил за Играта на боговете. Друго го вълнуваше. Чувал бе, че някакъв дребен благородник в град Сарсан притежавал изумителен скъпоценен камък, наречен Сълзата на океана. А до Сарсан нямаше и два дни път. Струваше си да отскочи дотам и да провери дали наистина е така.

Но това вече е съвсем друга история...



— Твоя воля, макар че е глупаво — сви рамене онзи и отстъпи крачка назад.

Мини на [48](#).

Ако Конан вече е задал три въпроса, мини на **81**.
В противен случай продължи на **99**.

Не виждаше друг изход, освен да заложи на съдбата. И той тласна меча напред, влагайки в удара последния си остатък от сили. Избери продължението — [75](#) или [103](#).

Конан се задържа, за да допие виното си и когато стана от масата, другите вече бяха горе. Само стопанинът си подреждаше постелки и завивки на пода край огнището.

— Коя е моята стая? — запита Конан.

— Първата отляво — бързо отвърна стопанинът. — Ще искате ли свещ?

— Не ми трябва — поклати глава Конан. — Нали отивам да спя.

Изкачи се по стръмната стълба и попадна в тесен коридор с една врата в дъното и по две отляво и отдясно. Отвори първата отляво и влезе в съвсем малка, тъмна стаичка. През прозорчето едва се процеждаха звездни лъчи и Конан по-скоро усети, отколкото видя, че вътре няма нищо, освен грубо скован нар със сламеник и смачкани завивки. Ала друго не му и трябваше. Той подпря меча си до леглото, дръпна завивките и се просна върху сламеника.

Нещо се впи в ръката му като нажежено желязо.

Конан изрева — не толкова от болка, колкото от ярост и изненада. Скочи, грабна меча и потърси противника, но в мрака върху леглото не се различаваше нищо. Тогава бутна вратата и заднешком отстъпи в коридорчето.

Стреснати от вика му, другите бяха наизлезли от стаите си. Двама държаха свещи и в жълтеникавия им блясък Конан зърна върху ръката си две малки дупчици. Дръпна най-близката свещ, прекрачи отново в стаята и сега видя грамадния паяк, който лазеше по завивките. Един удар с пета бе достатъчен, за да размаже грозната твар.

— Паяк-отшелник — обади се откъм коридора Валиан.

— Няма да доживееш до сутринта — злорадо подхвърли Ур-Даг.

Пламнал от гняв, Конан се завъртя към коридора. Някой от противниците му бе подложил паяка в завивките. Беше почти сигурен, че е работа на Индулимо, ала не можеше да го докаже.

— Ще доживее — възрази Валиан. — Слушай, кимериецо, съществуват лекарства срещу отровата на паяка-отшелник. В Арбадал

имат добър лечител. Ако продължиш по пътя, ще стигнеш дотам за два-три часа.

Конан погледна младежа, потупа го мълчаливо по рамото и тръгна да оседлае коня. След няколко минути странноприемницата остана зад гърба му.

Мини на **130**.

Старецът сви рамене.

— Както искаш. Изслушай ги, но да знаеш, че ще те излъжат.

И той отстъпи крачка назад.

Мини на **83**.

Сред смъртоносната каменна градушка светът се разкъса за Конан на отделни несвързани картини. Той зърна високо горе едрата фигура на Ур-Даг и разбра, че разбойникът ги е причакал в засада. Забеляза как Дайра бяга настрани, но я изгуби от поглед. Видя как острият ръб на парче скала се връзва в черепа на Валиан. После всичко наоколо се завъртя като вихрушка, защото тялото му само, без команда, бе потърсило път към спасението. Отскочи назад, ала не срещна твърда опора.

Под пътя имаше стръмен сипей.

Размахвайки ръце, Конан се премятеше надолу. Разперените му пръсти напразно търсеха опора. Каквото и да хванеше, оказваше се дребен камък. Сипеят също беше капан — не по-малко убийствен от каменната лавина. Около седемдесет крачки по-долу склонът свършваше и започваше пропаст.

Конан прелетя тия седемдесет крачки за броени секунди.

В последния миг, когато зейналата пропаст вече се готвеше да го погълне, пръстите на лявата му ръка напипаха малка издатина на самия ръб. Конан впи нокти в спасителната опора и увисна над бездната. Бавно и предпазливо надигна дясната си ръка. Напипа ръба и вкопчи пръсти в него. Напрежението на лявата ръка поотслабна. Той си пое дълбоко дъх, после стегна мускули и бавно започна да се изтегля нагоре.

Лицето му достигна скалния ръб. И първото, което видя, бе Ур-Даг. Предпазливо, но бързо разбойникът се спускаше по сипея право към него. Щом разбра, че врагът му е още жив, Ур-Даг се огледа, грабна един едър камък и го запокити напред.

Конан нямаше друг избор, освен отново да увисне надолу.

Камъкът отскочи от ръба, прелетя над главата му и изчезна в пропастта.

Още веднъж Конан напрегна мускули, за да се измъкне. Ала знаеше, че този път положението е безнадеждно. Ур-Даг пак щеше да хвърли камък по него. А стигнеше ли до ръба... всичко бе свършено.

Ако вечерта Конан е помогнал на Валиан да запази стаята си,
мини на **88**.

В противен случай продължи на **97**.



Като се подпираше демонстративно на патерицата, просякът изкуцука до средата на залата и се поклони ниско.

— Моите почитания към цялата благородна компания. Аз съм само един клетник, преживяващ от хорската милост. Наричат ме Индулимо, а откъде съм родом — не ми е известно. Знаем, огромна дързост е да меря сили с тъй отбрана публика. Ала и ние, просяците, си имаме свое божество — Хикрог Окаения. От негово име дойдох. Никумо не възнамерявам да сторя зло, просто искам да си опитам късмета. Проявете мъничко милост и търпение към мен, несретника. За друго не моля.

Докато Индулимо се влачеше обратно към мястото си, Конан хвърли подир него мрачен поглед. Не му харесваше този просяк. Като нищо бе способен да забие нож в гърба на всеки конкурент при пръв удобен случай.

Мини на **84**.



С мълниеносно движение Конан изтегли меча от ножницата зад гърба си... и в същия миг непознатият откачи от седлото си тежка бойна секира. Личеше, че и той е наемен боец — малко по-стар, брадат и с понатежала фигура, но несъмнено с богат опит.

Дворът на хана бе осветен само от неясните лъчи, долитащи откъм трите прозорчета на общата зала. Непознатият леко подръпна юздите, готов да хвърли коня си срещу противника. Конан се приведе и протегна меча настрани — стар военен похват. Нападнеше ли го онзи, щеше да отскочи настрани и да посече сухожилията на коня.

Това бе като разговор без думи. Всеки от тях разбираше какво ще направи другият. Конникът изсумтя и пъргаво скочи на земята. Предпочиташе да се откаже от предимствата, за да не поеме и излишни рискове.

— Стига глупости! — изръмжа той. — Не съм дошъл тук да се бия. Прибери оръжието!

Ако Конан се съгласи, премини на **80**.

Ако поиска първо онзи да прибере оръжието си, продължи на **93**.



Магьосникът бавно стана от масата и леко се поклони.

— Наричам се Харумакс. Целият си живот съм посветил на тайното изкуство и чрез усърдие и старание постигнах известни успехи в него. Днес дойдох тук от името на един бог, за който малцина са чували — Ар-Радан Мрачния. Не съдете прибързано по името. Казват му Мрачния не защото е жесток или злонамерен, а защото властва над най-потайните и неизследвани кътчета на битието.

Никой не се обади и Харумакс отново седна на мястото си.

Мини на **84**.

Не ставай глупав — отвърна красавицата и хвърли презрителен поглед към останалите двама. — Би трябвало веднага да разбереш, че тези тук са мошеници... на божествено ниво, но все пак мошеници. Кром знае какво харесваш, кимериецо. Вино, скъпоценности, хубаво оръжие и... жени. Е, нямаше как да ти прати за разговор някоя бъчва, та била тя пълна и с най-хубавото вино. Или пък кесия със смарагди и рубини. Оставаше му един избор — жената. И ето, че аз съм тук. Не ти ли харесвам, Конан? Заради мен мнозина биха дали живота си без колебание. От теб се иска само да приемеш едно приключение, в което без съмнение ще постигнеш победа. Хайде, бъди мъж! Съгласен ли си да тръгнеш с мен и да се включиш в Играта на боговете?

Ето че Конан отново трябваше да избира отговора си:

„Съгласен съм“ — мини на **40**.

„Не съм съгласен“ — продължи на **58**.

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — прехвърли се на **85**.

— Че кого да избере? — учуди се старецът. — Кром е божество на кимерийците, а сред тях няма по-могъщ боец от теб, Конан. Тъй че бе напълно естествено изборът му да падне на теб.

Мини на [63](#).

Кой е третият пратеник на боговете?

Жената — мини на **86**.

Старецът — продължи на **31**.

Конан огледа останалите двама. Кого от тях трябваше да изслуша сега?

Мъжа с позлатени доспехи — мини на **129**.

Стареца — продължи на **116**.

Уви, този път съдбата не бе на страната на кимерийския боец. Секирата пресрещна меча и с лекота го отби настрани. Сетне, преди още Конан да бе реагирал, тежкото острие продължи напред и жестоко се вряза в гърдите му.

Мини на [25](#).

— Конан! Събуди се!

Конан отвори очи и още преди да осъзнае къде се намира, в гърдите му трепна болката на горчиво разочарование. В стаичката царуваше полумрак, но през тясното прозорче навлизаха лъчите на навъсено утро. Нощта бе минала без обещания сън.

— Измамиха ни... — промърмори той.

— Не са! Ела да видиш!

Застанала до прозорчето, Дайра сочеше навън. Конан пъргаво скочи, застана до нея и ахна от изненада. Около странноприемницата се простираше ръждивочервена камениста пустиня, осеяна с пукнатини и дълбоки ями. Ниско сиво небе притискаше тази измъчена земя като оловен похлупак. Още от пръв поглед човек усещаше някакво странно чувство на запустялост и безнадеждно униние.

— О, Кром! Сънуваме ли? — прошепна Конан.

— Точно така — отвърна Дайра. — Сънуваме. Започва Играта на боговете.

От коридора долетя тропот на нозе. Някой от другите вече слизаше към общата зала. Двамата се облякоха набързо, взеха оръжията си и напуснаха стаята.

Оказаха се последни. Останалите петима вече се бяха събрали в залата и гледаха през отворената врата. Конан тръгна към тях, но внезапно Дайра го дръпна за ръката.

— Виж!

Край огнището лежеше куп завивки, издути така, сякаш покриваха човешко тяло. Ала под тях нямаше човек — когато Конан приклепна и надникна отдолу, зърна само празно пространство.

— Стопанинът — каза Дайра. — Той не е поканен в този сън.

Конан се помъчи да разбере какво иска да каже и за момент му се стори, че наистина проумява. След това махна с ръка. Излишно бе да си блъска главата над делата на боговете. Стигаха му и тревогите около самата игра.

Харумакс пръв прекрачи прага. Един по един и останалите се претрашиха да го последват. Събрани на плътна, тревожна групичка, седмината отправиха погледи към странния свят, в който бяха попаднали.

Дори и да не бе чул разказа на стареца, Конан веднага би разбрал, че над тази земя се е стоварил целият гняв на боговете. Каменната ограда на странноприемницата бе изчезнала и във всички посоки се виждаше същата безплодна, изпепелена пустиня, покрита с дълбоки рани от някакви титанични удари. Тук-там из нея стърчаха обезобразени руини от древни каменни здания.

— А къде е връхът? — внезапно запита Реомард. — Митра ми каза, че тук трябва да има връх.

Всички едновременно завъртяха глави, ала връх не се виждаше.

И никой не забеляза как Индулимо измъкна от торбата си добре наточена кама с широко острие. Само Конан зърна в последния миг с крайчеца на окото си как просякът замахва да забие оръжието в гърба на Харумакс.

Оставащата секунда бе предостатъчна за кимериеца. Можеше спокойно да предотврати удара. Но за да го стори трябваше да реши кое ненавижда повече. От една страна мразеше подлостта и коварните удари в гръб. А от друга... към магьосниците изпитваше онази вродена ненавист, с която всяко почтено куче се нахвърля върху настръхнала котка.

И тъй, трябваше да избира.

Да спаси живота на Харумакс — мини на **91**.

Да го остави да загине — продължи на **106**.

Конан тежко се просна на каменните плочи пред храма. Харумакс бе изчезнал мигновено заедно с демона. Вече нямаше никакви препятствия по пътя към победата!

В един-единствен миг на върховно усилие кимериецът бе вложил енергия, достатъчна за схватка срещу петима бойци. Сега заплащаше за това с нечовешка умора. Без да обръща внимание на жестоката болка от раните по гърба си, той остана да лежи с разперени ръце, докато ненадейно го стресна гласът на Дайра:

— Конан! Какво стана?

Конан изпъшка, завъртя се и с усилие стана на крака.

— Всичко свърши. Да вървим, Дайра.

Той направи няколко крачки към вътрешността на храма и откри, че кратката почивка е възстановила донякъде силите му. Дайра мълчаливо вървеше до него. Навлязоха в широк полумрачен коридор, из който играеше странно червеникаво зарево. След малко откриха откъде идва светлината. Широка пукнатина пресичаше коридора и когато се приближиха до нея, двамата зърнаха в главозамайващите ѝ дълбини огнените проблясъци на поток от разтопена скала.

Изящен мраморен мост минаваше над бездната. Беше изкривен и напукан, ала издържа тежестта им, когато дръзнаха да стъпят на него. Лъхна ги вълна от нажежен въздух. Сетне мостът остана зад тях и двайсет крачки по-нататък попаднаха в огромна пуста зала, осветена от множество тесни прозорчета, разположени в кръг високо по свода.

Онова, което търсеха, лежеше върху нисък мраморен пиедестал в центъра на залата.

Наистина не можеха да го сбъркат. То не приличаше на нищо друго. Бе като ефирно кълбо, изтъкано от скреж и светлина. Изглеждаше толкова крехко, че когато Конан го пое в грубите си ръце, Дайра неволно възкликна:

— По-леко!

Кимериецът се разсмя.

— Забрави ли какво ни казаха боговете, Дайра? То не може да бъде унищожено от нищо. Гледай!

Пред смаяния поглед на Дайра той вдигна високо ръце и с всички сили стовари кълбото върху мраморния под. Раздаде се трясък, по плочата пробяга звездовидна пукнатина, ала магическият ключ на този мъртъв свят остана невредим. Конан отново го вдигна и се обърна към своята спътница. Веселието бе изчезнало от лицето му.

— А сега какво, Дайра?

Тя знаеше за какво става дума. Тъга замъгли очите ѝ.

— Да, какво ще правим сега, Конан? Ще се бием ли? Слушай... има само един изход. Нека да си поделим наградата.

Конан я гледаше и в погледа му бавно се разпалваше ярост. Не срещу Дайра, а срещу боговете, които в крайна сметка бяха успели да ги изправят един срещу друг.

Какво трябваше да отговори?

„Имаш право. Нека си поделим наградата“ — мини на **94**.

„Дръпни се, Дайра. Наградата е само моя!“ — продължи на **105**.

„Никой няма да я получи, дори и боговете!“ — прехвърли се на **120**.

— Каквото си сториш сам, и Кром не може да ти го стори —
поклати глава старецът, сетне млъкна и отстъпи крачка назад.
Мини на [83](#).

В крайна сметка здравият разум надделя. Излишно бе да бързат. Ако изобщо бяха оцелели сред тази стихия, Ур-Даг и Харумакс най-вероятно се криеха и изчакваха бурята да премине.

Мини на [33](#).

Без да каже нито дума, Конан отстъпи назад и с ловко движение върна меча в ножницата. Човекът отсреща се поколеба, после закачи секирата на пояса си. Нямахше нужда от думи. И двамата разбираха, че не представляват заплаха един за друг... поне засега.

Мини на [104](#).

— Прекалено си любопитен, кимериецо — поклати глава старецът. — Не че имам нещо против да отговоря на всичките ти въпроси, но времето ми привършва. Да, не се учудвай — дори и на боговете понякога не им стига времето. Хайде, отговори ми най-сетне: съгласен ли си да влезеш в Играта или не?

Ако Конан се съгласи да вземе участие в Играта, мини на **34**.

Ако откаже, продължи на **11**.

Конан отлепи плещи от стената и бавно прекрачи напред.

— Остави момчето на мира! То дойде преди теб.

— И преди всички останали, ако искаш да знаеш — обади се младежът, окуражен от подкрепата. — Тук съм още от сутринта.

Разбойникът плъзна преценяващ поглед по мускулестата снага на Конан. Видяното явно не му хареса, защото отпусна рамене и изръмжа недоволно:

— Добре де, ами аз какво да правя? Тази стая ми трябва, варварино. Ще се бием ли сега заради един хлапак?

Може би наистина щяха да стигнат до схватка, но ненадейно наемникът се обади:

— Без глупости! Сега ще уредим нещата. Хей, стопанино, има ли в твоята стая второ легло.

— Ами да! — побърза да отговори стопанинът с изтънял от облекчение глас. — Е, не чак легло, обикновен сламеник, но...

— Ще свърши работа! — прекъсна го разбойникът. — И на лоши места съм спал.

Той огледа залата, избра една от масите в дъното и отиде да седне до нея, като демонстративно извърна глава от дрипавия просяк.

Певецът се изправи, пристъпи към Конан и смутено прошепна:

— Не знам как да ти благодаря. Ако не се беше застъпил за мен...

— Онзи щеше да ти пререже гърлото — спокойно каза Конан. — А после аз неговото, защото не обичам такива неща.

— Ела да седнеш при мен — покани го младежът. — Аз... аз наистина съм ти благодарен от все сърце. И ако някога мога да направя нещо за теб...

Личеше, че говори искрено. Конан го погледна и весело се разсмя.

— Е, благодаря за доброто желание.

— Не ти се вярва, нали? — изчерви се младежът. — Знам, че съм много по-слаб, обаче кой знае... Може пък и да ти потрябвам. Чувал ли

си приказката за мишката и лъва?

Запомни, че певецът е приятел на кимериеца. А сега, ако Конан желае да изслуша приказката, мини на **57**.

Ако не му се слушат приказки, продължи на **12**.

Конан огледа останалите двама. Кого от тях трябваше да изслуша сега?

Мъжа с позлатени доспехи — мини на **129**.

Жената — продължи на **102**.

Ако вече всички са се представили, мини на **19**.

В противен случай избери кой да говори сега:

Жената — мини на **9**.

Певецът — продължи на **41**.

Магьосникът — прехвърли се на **70**.

Разбойникът — отгърни на **101**.

Наемникът — попадаш на **131**.

Просякът — иди на **68**.

Жената въздъхна.

— Обиждаш ме, кимериецо, но ще се примиря. Изслушай ги, за да разбереш, че те мамят.

И тя отстъпи крачка назад.

Мини на [74](#).

Красавицата озари Конан с обаятелната си усмивка.

— Мъдра постъпка, варварино — да оставиш най-хубавото за края. Вече чу какво ти казаха тези измамници. Запозна се и с глупавите им доказателства. Но няма ще повярваш на толкова плитки уловки? Чуй ме сега. Кром знае какво харесваш, кимериецо. Вино, скъпоценности, хубаво оръжие и... жени. Е, нямаше как да ти прати за разговор някоя бъчва, та била тя пълна и с най-хубавото вино. Или пък кесия със смарагди и рубини. Оставаше му един избор — жената. И ето, че аз съм тук. Не ти ли харесвам, Конан? Заради мен мнозина биха дали живота си без колебание. От теб се иска само да приемеш едно приключение, в което без съмнение ще постигнеш победа. Хайде, бъди мъж! Ела с мен, за да спечелиш Играта на боговете!

Мини на **16**.

Изострените сетива на Конан доловиха, че онзи също е настръхнал, но и двамата не посегнаха към оръжията си. Когато помежду им остана само няколко крачки разстояние, те се спогледаха напрегнато в неясните лъчи, долитащи откъм трите прозорчета по долния етаж на странноприемницата. Сетне едновременно всеки от тях реши, че другият не представлява заплаха... поне засега. Всъщност двамата донякъде си приличаха. Дори и в тъмното личеше, че онзи също е бродещ наемник. Имаше тежка, масивна фигура, буйна рошава брада и беше с няколко години по-стар от Конан — както предимство, така и недостатък, защото макар да бе отминал върха на силите си, очевидно зад плещите му лежеше опитът на десетки сражения. В мрака край пояса му мътно лъщеше острието на бойна секира.

Мини на [104](#).



Когато очите му още веднъж стигнаха до ръба, Конан зърна две неща. Едното очаквано, другото неочаквано.

Ур-Даг беше вече само на трийсет крачки от него и продължаваше да се спуска. В дясната си ръка крепеше с усилие камък колкото човешка глава.

А по-високо, на самия ръб на пътя, залиташе като пиян смъртно раненият Валиан. От разбитата му глава бликаше кървав поток, но певецът сякаш не усещаше болка. Със сетни сили крачеше надясно, където пропастта бе съвсем близо до пътя. Стигна дотам, после изведнъж нададе вик... и се хвърли в бездната.

Ур-Даг стреснато се озърна нагоре. Конан разбра, че това е единственият му шанс. С див тласък дръпна тялото си към ръба и вече бе успял да се опре на лакти, когато камъкът изтреця по сипея.

Нямаше време да се измъкне. Оставаше му само едно — пак да увисне.

За трети опит не му достигна време. Ур-Даг се добра до ръба и впи отвисоко поглед във врага си.

— Е, варварино, ето че пак се срещаме — ухили се той. — Май не си толкова наперен, колкото снощи. Знаеш ли, чудя се с колко пръста можеш да се държиш за тоя ръб. Мисля да проверя. Ще ги режа един по един.

— Опитай де! — изръмжа Конан с надежда. Ако разбойникът се приближеше, имаше шанс да докопа крака му.

— Само че ти си твърде опасен — поклати глава Ур-Даг. — Май ще трябва да се откажа от любопитството. По-добре да те халосам с камък и да се отърва от теб.

Той посегна настрани. Хвана един тежък камък. Напъна се да го вдигне...

... и изчезна!

Мини на [112](#).

Старецът се усмихна лукаво. А ти как доказваш словата си, ако някой се усъмни в тях?

Конан се замисли за миг, после бавно вдигна тежкия си юмрук.

— Ето, с това.

— Така си и мислех — поклати глава старецът. — Е, не ми се искаше, но щом трябва...

В следващия момент дребничкото му тяло мълниеносно се стрелна напред. Преди Конан да реагира, излъсканата тояга се стовари двукратно върху раменете му с поразителна сила. Сетне кимериецът яростно завъртя меча... ала лъскавото острие изсвистя из празно пространство, защото старецът вече отново стоеше на предишното си място край пътя.

— Скъпо ще ми платиш, старче! — изпъхтя Конан.

— Може — сви рамене старецът. — Все пак аз не съм самият Кром, а само негов пратеник. Току-виж си успял да ме убиеш. Обаче има ли смисъл? По-добро доказателство не мога да ти дам. Колцина противници биха успели да те нападнат така?

Лицето на Конан бавно се разведри. Излишно бе да се поддава на глупава гордост, ако наистина срещу него стоеше пратеник на боговете. И във всеки случай от една схватка с този удивителен старец нямаше да спечели нищо.

— Убеден ли си вече? — запита дрипавият скитник. — Съгласен ли си да тръгнеш с мен и да се включиш в Играта на боговете?

Ето че Конан отново трябваше да избира отговора си:

„Съгласен съм“ — мини на **110**.

„Не съм съгласен“ — продължи на **78**.

„Изчакай да изслушам и другите двама, а след това ще реша“ — прехвърли се на **66**.

Като снаряди, захвърлени от катапулт, ръцете на Конан излетяха нагоре. Дланите му прилепнаха в студения камък и спряха устрема на тялото. Той разкрачи нозе и напрегна цялата си могъща енергия, за да удържи падащия блок.

Жилите по ръцете му се изпънаха като въжета. Издутите мускули трепереха от напрежение. Тежестта бе непосилна и все пак по някакво чудо успяваше да я удържи. Пред очите му играеха червени кръгове и през тях зърна как Дайра и Валиан притичват покрай него.

Чудовищното усилие изтръгна от гърлото на Конан глух животински рев. Знаеше, че няма да устои още дълго. Ала сам бе влязъл в капан без изход. Останеше ли тук, силите му скоро щяха да свършат. Опита се да побегне, камъкът щеше да рухне над него.

Пред очите му причерняваше. Не можеше да си поеме дъх — мускулите на гърдите му бяха прекалено напрегнати. Ако останеше така още няколко секунди, всичко щеше да свърши. Как трябваше да постъпи сега?

Незабавно да се хвърли напред — мини на **54**.

Да се опита да измисли някакъв изход — продължи на **108**.



Със зловещо свистене мечът на Конан описа широка дъга из въздуха и в следващия миг цялата ръка на Индулимо отхвъркна настрани, все още стиснала лъскавата кама. Просякът изви недоумяващ поглед към рамото си, от което изведнъж бликна кървав фонтан. Сетне с отчаян рев рухна на земята... и изчезна.

Потресени, останалите се струпаха наоколо и сведоха глави. В дебелия слой прах личеше отпечатъкът от сгърчено човешко тяло и се тъмнееха няколко кървави петна, ала това бе всичко.

— Умря... — дрезгаво промърмори Ур-Даг.

— Не, събуди се — поправи го Дайра. — Утре ще го заварим жив и здрав в истинската странноприемница.

— Значи е вярно! — ухили се разбойникът. — Тук не можем да умрем!

— Кое то не значи, че трябва да се избиваме още от самото начало — мрачно каза Реомард. — Вече ви предупредих, тепърва може да имаме нужда един от друг.

Докато двамата спореха, Харумакс дръпна Конан настрани и леко се поклони.

— Благодаря ти, кимериецо. Не за помощта — повярвай, че съм се защитил от удари в гръб и онзи нещастник щеше скъпо да си плати. Но благодаря за това, че не му позволи да опита. Задължен съм ти и ако имам възможност, ще ти се отплатя.

— Нищо не ми дължиш — отсече Конан. — Просто мразя да виждам как нападат някого в гръб. Прекалено често са се опитвали да ме убият по този начин.

Двамата се спогледаха втренчено, после едновременно извърнаха глави и тръгнаха подир другите, които вече заобикаляха ъгъла на странноприемницата.

Мини на [121](#).

— Нямам нищо против теб, Реомард — каза Конан. — Искам само да се отдръпнеш от пътя ми.

Наемникът се разсмя дрезгаво.

— И да спечелиш Играта, нали? Не, кимериецо, няма да стане! Още не съм чак толкова остарял, че да не мога да те спра.

Той отскочи назад и надигна секирата си.

Конан въздъхна и изтегли меча.

Реомард се хвърли в атака с дива ярост. Секирата профуча из въздуха, насочена срещу главата на кимериеца. Как трябваше да постъпи Конан?

Да отскочи назад — мини на [115](#).

Да спре с меча си падащата секира — продължи на [59](#).

Едва ли някой от двамата бе искал да нападне другия. Но сега упорството им правеше схватката неминуема. Вместо да прибере оръжието си, едрият мъж надигна секирата за удар и пристъпи напред. Конан направи крачка наляво и същевременно завъртя меча към гърдите на противника.

Секирата падаше косо срещу главата му — прекалено прост удар за един опитен боец. Конан знаеше какво ще последва. Противникът само чакаше той да отскочи от летящото острие, за да приложи истинския удар, наречен „лястовица“ — светкавично двойно завъртане на секирата. Разбира се, можеше и да не е така. Можеше да е срещнал глупав противник... само че глупавите наемници не доживяваха подобна възраст.

Разполагаше само с част от секундата, за да реши какъв е противникът му.

Хитър — мини на [113](#).

Глупав — продължи на [109](#).



— Ела тогава — прошепна Дайра. — Прегърни ме Конан!

Той я грабна в прегръдката си и двамата останаха така сред храма, притиснали ефирното кълбо между телата си. Гръмотевичен удар разтърси целия свят, сводът рухна, мраморните плочи изчезнаха изпод телата им... и всичко изчезна.

Конан и Дайра лежаха прегърнати в тясната стаичка на странноприемницата. През прозорчето нахлуваха лъчите на слънчево утро.

Когато слязоха долу, завариха само стопанина да изнася от огнището кофа пепел.

— Къде са останалите? — запита Дайра.

Онзи вдигна рамене.

— Всички си тръгнаха още преди разсъмване. Не знам какво ги прихвана. Снощи толкова се натискаха за стаи, а пък сега...

Оставиха го да се чуди и излязоха да оседаят конете си.

Мини на **13**.

Два дни по-късно Конан влезе в схлупеното дюкянче на търговеца Алмак, недалеч от пазарния площад в Сарсан. Посрещна го дребно, късогледо старче, което без колебание кимна към дъното на помещението.

— Заповядай, човече. Ти си Конан, нали? Имам да ти предам нещо от името на бог Митра.

Конан се навъси и лицето му стана страшно.

— Митра ли? Да не бъркаш, старче? Сигурно искаш да кажеш Кром.

Алмак нервно облиза устни.

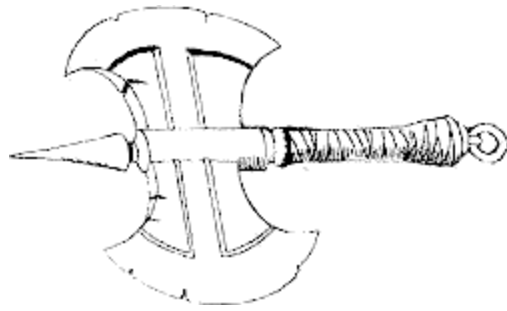
— Не се гневи, страннико. Аз само изпълнявам волята на всемогъщия Митра. Снощи той се яви в съня ми с цялото си великолепие и каза: „Чуй, Алмак, оказвам ти велика чест. Когато се събудиш, ще откриеш в склада си нещо. Предай го на варварина Конан, който ще дойде днес да го потърси. Изпълниш ли тази малка поръчка, обещавам ти цяла година отлични сделки. Измамиш ли ме, отмъщението ще бъде страшно“. Това е всичко. Ето, вземи.

С тия думи Алмак дръпна завесата от вратата към складчето... и в полумрака блеснаха позлатени доспехи, върху които лежеше великолепен меч. Конан ги разпозна веднага и сърцето му изстина. Беше измамен!

Обърна се към търговеца, сви юмруци... и след миг ги отпусна. Алмак не беше виновен — той просто изпълняваше волята на Митра.

Все тъй навъсен, Конан грабна меча и доспехите, после безмълвно напусна дюкянчето.

На другата сутрин доспехите вече не бяха у него. Беше ги продал и само за една бурна нощ пропиля цялата огромна сума за жени, вино и хазартни игри. Единствено меча запази. Мечът наистина беше великолепен и по-късно му оказа неоценима услуга. Но това вече е съвсем друга история...



Още няколко крачки назад... и гърбът на Конан опря в стената на укреплението. Реомард връхлиташе все по-яростно. Разстоянието помежду им бе намаляло и вече нямаше никакъв шанс за удара „гейзер“. Само с отчаяни усилия кимериецът успяваше да се отклони от танцуващата секира. Но умората бе притъпила реакцията му и в един страшен миг тежкото острие улучи целта си.

Мини на [25](#).

Когато очите му още веднъж стигнаха до ръба, Конан видя, че Ур-Даг вече е само на трийсет крачки от него и продължава да се спуска. В дясната си ръка крепеше с усилие камък колкото човешка глава. Кимериецът разбра, че сега е единственият му шанс. С див тласък дръпна тялото си към ръба и вече бе успял да се опре на лакти, когато камъкът изтреця по сипея.

Нямаше време да се измъкне. Оставаше му само едно — пак да увисне.

За трети опит не му достигна време. Ур-Даг се добра до ръба и впи отвисоко поглед във врага си.

— Е, варварино, ето че пак се срещаме — ухили се той. — Май не си толкова наперен, колкото снощи. Знаеш ли, чудя се с колко пръста можеш да се държиш за тоя ръб. Мисля да проверя. Ще ги режа един по един.

— Опитай де! — изръмжа Конан с надежда. Ако разбойникът се приближеше, имаше шанс да докопа крака му.

— Само че ти си твърде опасен — поклати глава Ур-Даг. — Май ще трябва да се откажа от любопитството. По-добре да те халосам с камък и да се отърва от теб.

Ако Конан е попречил на просяка да нападне Харумакс, мини на **117**.

В противен случай продължи на **8**.

Нямаше време за колебания.

Конан избра тунела. Вярно, беше по-далече, но пък навярно бе устоял на безброй бури като сегашната. Ако изобщо имаха шанс да оцелеят, трябваше да се укрият в скалните дълбини.

— След мен! — изкрещя той и побягна напред.

С крайчеца на окото си зърна как всички останали се втурват подир него. Тичаха тъй, сякаш бяха забравили, че смъртта в този свят ще е само насън. А отдясно облакът връхлиташе с шеметна бързина. Тишината се изпълни най-напред с тихо звънтене като от безброй скъсани струни, сетне с глух тътен и накрая с оглушителен грохот, който разтърсваше земята под нозете им. Обгърна ги зловещ полумрак, из който трептеше кървавото сияние на стотици огнени смерчове.

Секундите се влачеха като в кошмар. Бягаха със сетни сили, а подножието на планината като че оставаше все тъй далечно. Дишаха жадно, с широко отворени уста, ала в този мъртъв свят сякаш и въздухът бе станал безжизнен.

— Няма да успеем! — жално изпъшка Валиан.

— Млък! — изръмжа Конан. — Пази си силите!

Изведнъж сякаш по чудо отворът на тунела изникна пред тях, тъкмо когато изглеждаше, че ураганът ще ги настигне всеки момент. С последно отчаяно усилие шестимата се хвърлиха в спасителния мрак. Пробягаха още двайсет-трийсет крачки навътре, после зърнаха отдясно да се тъмнее някакво помещение, изсечено в скалата. Нахълтаха вътре и се проснаха на студения каменен под.

Дивият рев на бурята нахлу в тунела. Дори самата планина се тресеше под напора на стихията. Но тук, зад дебелия скала, бяха на сигурно място.

Мини на [37](#).

Ако Конан не желае да задава повече въпроси и е съгласен да вземе участие в Играта на боговете, мини на [34](#).

Ако вече е решил да се откаже от Играта, продължи на [11](#).

А ако иска да пита още нещо, прехвърли се на [15](#).

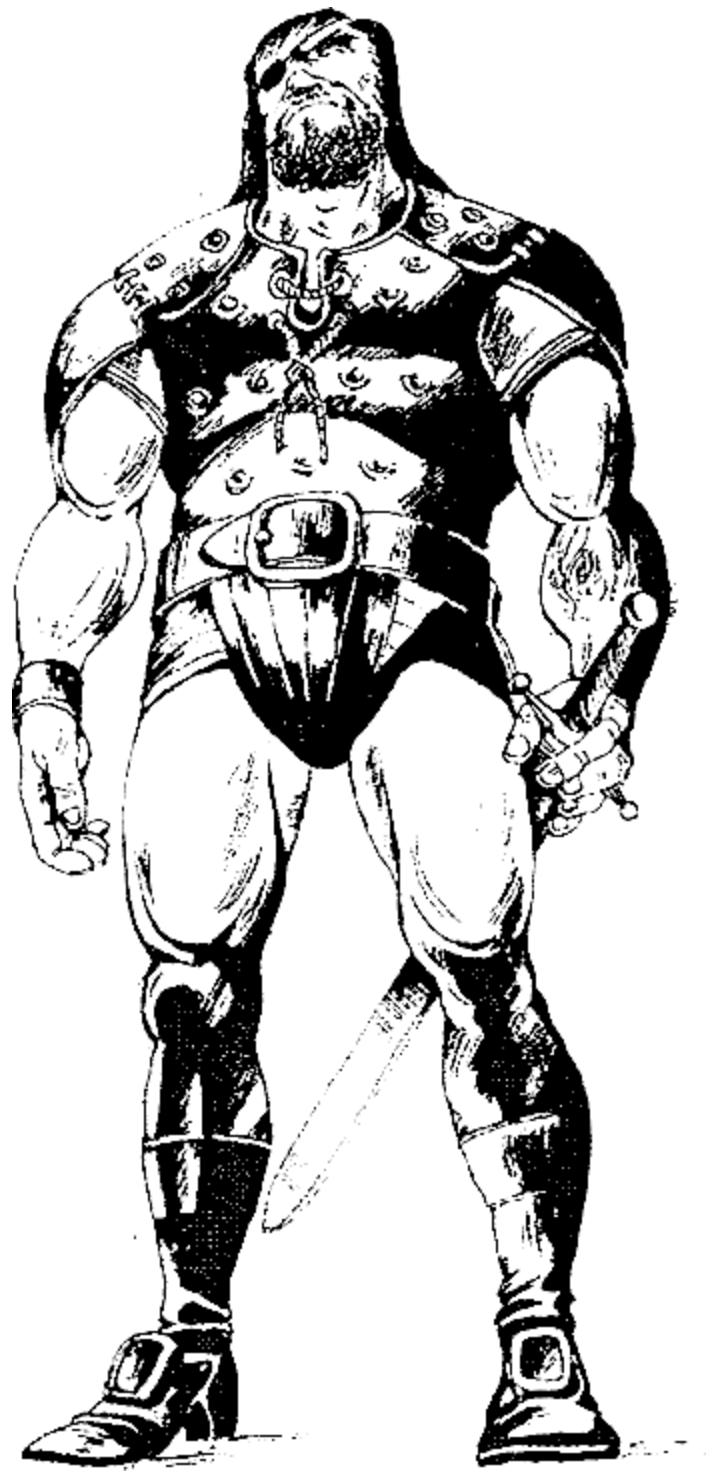
Едва ли някой от двамата бе искал да нападне другия. Но сега упорството им правеше схватката неминуема. Двамата изтеглиха оръжието си едновременно. Едрият мъж надигна секирата за удар и пристъпи напред. Конан направи крачка наляво и същевременно завъртя меча към гърдите на противника.

Секирата падаше косо срещу главата му — прекалено прост удар за един опитен боец. Конан знаеше какво ще последва. Противникът само чакаше той да отскочи от летящото острие, за да приложи истинския удар, наречен „лястовица“ — светкавично двойно завъртане на секирата. Разбира се, можеше и да не е така. Можеше да е срещнал глупав противник... само че глупавите наемници не доживяваха подобна възраст.

Разполагаше само с част от секундата, за да реши какъв е противникът му.

Хитър — мини на [107](#).

Глупав — продължи на [109](#).



Едноокият се изправи и пристъпи към средата на залата.

— Вижте ме добре. Аз съм Ур-Даг, родом от туранските степи.

Припечелвам си хляба като... охранявам кервани.

Или по-скоро като ги ограбваш, иронично помисли Конан.

— Няма значение кой от боговете ме изпраца продължи Ур-Даг.

— Дошъл съм да победея и нека никой не се изпречва на пътя ми, защото ще съжалява. Казах.

С жест на борец той вдигна ръце, напрегна мускули и се върна на мястото си.

Мини на [84](#).

Красавицата озари Конан с обаятелната си усмивка.

— Добре стори, че не му се довери, варварино, щеше да те излъже.

— За играта ли? — запита Конан.

Тя поклати глава.

— Не, това за Играта на боговете е вярно. Но ще се измамиш, ако тръгнеш подир него. Нима не те усъмни глупавото му доказателство? Чуй ме сега. Кром знае какво харесваш, кимериецо. Вино, скъпоценности, хубаво оръжие и... жени. Е, нямаше как да ти прати за разговор някоя бъчва, та била тя пълна и с най-хубавото вино. Или пък кесия със смарагди и рубини. Оставаше му един избор — жената. И ето, че аз съм тук. Не ти ли харесвам, Конан? Заради мен мнозина биха дали живота си без колебание. От теб се иска само да приемеш едно приключение, в което без съмнение ще постигнеш победа. Хайде, бъди мъж! Ще дойдеш ли с мен, за да се включиш в Играта на боговете?

Без да изпуска дръжката на меча, Конан повдигна ръка и разтърка с юмрук брадата си. Какво трябваше да отговори на тази прекрасна жена?

„Да, ще дойда“ — мини на [40](#).

„Нека да изслушам и третия от вас, а след това ще отговоря“ — продължи на [118](#).

Свикнал бе да разчита на съдбата и тя не му изневери. Мечът умело се плъзна покрай секирата, продължи напред и потъна дълбоко в гърдите на Реомард. Върху лицето на наемника се изписа безкрайно изумление. Той изтърва оръжието си, притисна с две ръце кървавата рана и тежко рухна в нозете на своя противник.

Схватката не бе траяла и две минути.

Задъхан и изтръпнал от напрежението на отминалия бой, Конан се обърна и кимна на своите спътници.

— Да вървим. Този тук вече няма ни пречи. Жалко, беше добър боец...

Мини на [44](#).

С общи усилия двамата залостиха портата, върнаха гредата на място и се обърнаха към странноприемницата. Сградата беше неугледна, на два етажа, с неизмазани каменни стени и покрив от сиви плочи. В момента горе не светеше нито един прозорец, но от общата зала на първия етаж долитаха гласове. Отстрани, край оградата, имаше навес, под който кротко стояха няколко коня. Двата отведоха и своите при тях, сетне влязоха в странноприемницата.

Общата зала се оказа тясна и опушена от дима на грубото глинено огнище. Към червеникавата светлина на пламъците в него се прибавяха и лъчите на три железни фенера, закачени по гредите на ниския таван. В залата имаше всичко на всичко четири тежки дъбови маси и зад три от тях вече седяха клиенти. Но Конан не успя да ги огледа добре, защото насреща му изникна с поклон нисък, червендалест дебелак — очевидно стопанинът на странноприемницата.

— Добър вечер, благородни господа! — изрече той, гледайки новодошлите отдолу нагоре с лукава усмивка. — Какво ще обичате?

— Стая — каза Конан.

— Нощувка — произнесе почти едновременно другият мъж.

Собственикът разпери ръце.

— Хиляди извинения, доблестни странници, но сами виждате колко малка е сградата. Има всичко на всичко четири стаи... и три от тях вече са заети. Тъй че... хе-хе-хе... налага се да дам четвъртата на онзи от вас, който се окаже по-щедър. А другия... е, срещу скромно възнаграждение ще го настаня с всички удобства тук, в залата.

— Стига приказки — грубо отсече човекът до Конан и подхвърли нещо напред. — Давай стаята.

Стопанинът инстинктивно хвана подхвърления предмет, погледна го и очите му се разшириха. Върху дланта му блестеше едър изумруд.

— Разбира се, ваша светлост! — ухили се той. — Незабавно ще ви приготвя стаята. Освен ако...

И дебелакът отправи към другия си гост въпросителен поглед.

Конан тихо въздъхна. В кесията му самотно лежеше един-единствен златен вендийски дукат. Нямахше как да подкупи стопанина. Стаята щеше да му се изплъзне... а пратеникът на Кром бе казал ясно: не намери ли стая, ще отпадне от Играта.

Оставаха само две възможности.

Да заплаши стопанина — мини на **119**.

Да заплаши новодошлия наемник — продължи на **127**.

Дайра въздъхна. За миг в очите ѝ бликнаха сълзи, сетне тя стисна устни и пристъпи напред.

— Добре, Конан. Няма да се изправям на пътя ти. Позволи ми само да те целуна за последен път.

Устните ѝ докоснаха неговите и Конан с изненада усети колко са студени. Ала още по-студена бе стоманата на кинжала, който внезапно се вряза право в сърцето му. С изкривено от смайване лице кимериецът рухна на пода. Обгърна го черна пелена, през която едва различи нейде високо над себе си тъжното лице на Дайра. Гласът ѝ прозвуча глухо, сякаш от безкрайна далечина:

— Исках да бъдем заедно, ала ти ме предаде както всички мъже. Коварството не заслужава друг отговор, освен още по-голямо коварство.

Мини на [23](#).

Камата вече бе само на педя от целта си, когато дрехата върху гърба на Харумакс се изду като жива. През прикрит прорез в грубия плат светкавично излетя дълга люспеста лапа със закривени нокти. Последва вихрено движение — толкова бързо, че дори зоркият поглед на Конан не успя да го проследи. В следващия миг цялата ръка на Индулимо отхвъркна настрани, все още стиснала лъскавата кама. Просякът изви недоумяващ поглед към рамото си, от което изведнъж бликна кървав фонтан. Сетне с отчаян рев рухна на земята... и изчезна.

Потресени, останалите се струпаха наоколо и сведоха глави. В дебелия слой прах личеше отпечатъкът от сгърчено човешко тяло и се тъмнееха няколко кървави петна, ала това бе всичко.

— Умря... — дрезгаво промърмори Ур-Даг.

— Не, събуди се — поправи го Дайра. — Утре ще го заварим жив и здрав в истинската странноприемница.

— Значи е вярно! — ухили се разбойникът. — Тук не можем да умрем!

— Кое то не значи, че трябва да се избиваме още от самото начало — мрачно каза Реомард. — Вече ви предупредих, тепърва може да имаме нужда един от друг.

— Във всеки случай нека това да ви е за урок — зловец се усмихна Харумакс. — Защитил съм се от удари в гръб и следващият кандидат да ме убие ще плати също тъй скъпо, както този нещастник.

Останалите извърнаха погледи от него и мълчаливо тръгнаха да заобиколят странноприемницата.

Мини на [121](#).

Конан заложи на мигновената си преценка. Хвърли се право срещу секирата... и стана точно каквото бе очаквал. В последния миг острието промени посоката си и полетя натам, където би трябвало да е отскочил Конан. Проблясък откъм отворената врата на странноприемницата освети очите на противника, тъкмо когато мечът на Конан почна да потъва в гърдите му. Ала в тях нямаше изненада. Бяха хладни и съсредоточени. Човекът знаеше, че вече е мъртъв, но искаше преди смъртта да довърши нещо, започнато преди малко.

Сърцето на Конан изстина. Въпреки всичко бе подценил врага. Той престана да мисли за десницата си — тя и без това вече забиваше меча. Трескаво сведе поглед надолу и зърна как лявата ръка на противника се носи срещу ребрата му, стиснала дълъг, тесен кинжал.

Ако в този момент Конан бе опитал да мисли, с него щеше да бъде свършено. Но той се отдаде във властта на инстинкта. Отскочи нагоре и същевременно подири опора в дръжката на меча, вече потънал дълбоко в тялото на врага. За миг тялото му увисна хоризонтално във въздуха — достатъчно, за да се отклони от коварния удар. Острието на кинжала само се плъзна по ребрата му, издълбавайки дълга и плитка кървава бразда.

Сетне наемникът рухна мъртъв. Конан отново се озова на крака. Изтегли меча си от гърдите на противника и избърса острието в дрехата му. Цялата схватка бе траяла по-малко от половин минута.

Усетил, че всичко е свършило, стопанинът изникна на прага. Иззад него надничаха още двама или трима от клиентите.

— Стаята е за мен — мрачно изрече Конан, докато крачеше към вратата и всички се отдръпнаха, за да му сторят път.

Без да им обръща внимание, той седна до една от масите. Ала едва бе успял да успокои дъха си, когато някой го докосна по рамото. Все още разпален от схватката, той скочи на крака, изтегляйки меча в движение. Ала този път нямаше работа с противник. Край масата стоеше висок, слаб младеж с къдрава коса.

— Ранен си — каза младежът.

Конан махна с ръка.

— Драскотина...

— От това ли беше?

Конан едва не замахна с меча, когато насреща му отново се появи кинжал. Но побърза да удържи ръката си. Младежът му подаваше оръжието с дръжката напред.

— Помириши острието.

Конан пое кинжала с лявата си ръка, вдигна острието пред лицето си... и яростно изруга. От стоманата лъхаше тежкия, горчив мирис на отровата, наричана „черна сълза“. Срещал бе тази отрова и друг път и знаеше, че не е от най-бързите — смъртта идваше почти след ден. Не беше и чак толкова опасна, защото всеки опитен лечител разполагаше с противоотрова за нея. Но не се ли вземеха спешни мерки, гибелта ставаше неминуема.

— В Арбадал имат добър лечител — добави младежът. — Ако продължиш по пътя, ще стигнеш дотам за три-четири часа.

Конан го погледна, потупа го мълчаливо по рамото и тръгна да оседлае коня. След няколко минути странноприемницата остана зад гърба му.

Мини на **130**.



Сърцето на Конан биеше тъй яростно, сякаш искаше да изхвъркне от гърдите. Кръвта бучеше в ушите му като морски прибор. И все пак той напрегна ума си, защото знаеше, че в отчаяно положение само спокойната мисъл може да открие спасителен път.

За миг червените кръгове пред очите му се разкъсаха. Зърна над себе си очертанията на каменния блок — правоъгълен, издялан тъй изкусно, че отстрани прилепваше плътно в стените на тунела.

И разбра какво трябва да се направи.

— Дайра! — изръмжа Конан през зъби. — Нож! Пукнатината!

Дайра го погледна със страх и недоумение. Сетне изведнъж схвана идеята му и се хвърли до него. Трескаво измъкна кинжала си и с усилие пъкна острието като клин в тесния процеп между каменния блок и стената на тунела. Това би трябвало да задържи падащия камък или поне да го забави.

— Бягай! — извика тя и сама отскочи напред. Конан отпусна ръце. Искаше да побегне, но изтощено от неимоверното усилие, тялото му едва се влачеше. Усети как Дайра и Валиан го дърпат към спасението. Чу как каменният капан зад гърба му се спуска с пронизителен стържещ звук. После пред очите му причерня и той престана да осъзнава каквото и да било.

Мини на [124](#).

Този път Конан допусна една от редките грешки в живота си и едва не плати най-скъпата цена. Отскочи от падащата секира и в същия миг острието кривна право насреща му — врагът бе предвидил движението му.

За някой друг това би означавало неминуема гибел. Ала Конан успя с нечовешко усилие да отхвърли тялото си настрани. Острието отмина... десницата на врага се напрегна да го върне... не успя да удържи тежката стомана... и извъртяна само наполовина, секирата се стовари с плоската си част върху слепоочието на кимериеца.

Обгърна го мрак.

Мини на [61](#).

— Глупак! — гневно изкрещя жената в бяло.

— Наивник! — изскърца със зъби мъжът с позлатени доспехи.

В следващата секунда и двамата изчезнаха, сякаш изобщо не бяха стояли край пътя. Само костеливият старец продължаваше да стои срещу Конан.

— Няма да съжаляваш, кимериецо — изрече той, после седна и потупа прашната трева до себе си. — Ела, Конан. Ела да ти разкажа, каквото ми е разрешено.

Конан скочи от седлото. Поколеба се за миг, след това прибра меч. Вече не се съмняваше, че старецът е пратеник на боговете — ако не точно на Кром, то на някой друг от небесните властелини. Е, понякога мечът помагаше дори и срещу съдбата, но само глупец ви вдигнал оръжие против боговете без крайна необходимост.

Седна срещу стареца както бе свикнал в дългия си живот из степите — с кръстосани крака и длани отпуснати върху коленете. На някой неопитен наблюдател позата би се сторила непредпазлива и уязвима, но Конан умееше да излита от нея като нападащ тигър, преминавайки за един кратък миг от пълнен покой към вихрена атака.

— Вече знаеш за Играта на боговете — започна старецът. — И след като досега не възрази, предполагам, че си съгласен да вземеш участие в нея. А може би се лъжа?

Ако Конан заяви, че Играта не го интересува, премини на [11](#).

Ако се съгласи да вземе участие в нея, продължи на [34](#).

Ако предварително желае да зададе някои въпроси, прехвърли се на [56](#).

Вече бе успял да огледа наемника и сега само плъзна очи покрай него, отбелязвайки мимоходом, че ризницата и рогатият му боен шлем са стари, но добре изработени, а в буйната му брада вече преобладава бялото. Не ще и дума, ако се стигнеше до спречкване помежду им, този човек щеше да бъде опасен противник.

В дъното, най-далече от входа, седеше застаряващ, мършав и сух мъж, облечен в дълга роба от груб плат, пристегната на пояса с въже. Под оредялата коса високото му чело бе прорязано от дълбоки бръчки, сякаш сега се намираше безкрайно далече от странноприемницата и мислеше за нещо важно. Конан леко потръпна като от студен вятър и се навъси. Бе свикнал да разпознава магьосниците от пръв поглед и можеше да се обзаложи, че този тук е един от тях.

Зад другата маса в дъното седеше дрипав просяк с лукава голобрада физиономия. Край нозете му лежеше издута парцалива торба, а на масата бе подпрял грубо издялана патерица. Но едва ли бе куц — най-често просяците само се преструваха на сакати, за да подлъжат жалостивите наивници.

Четвъртият посетител беше млад и слаб, с изящно лице и къдрава черна коса. Конан без затруднение позна занаята му — бродещ певец на балади. Въздъхна. Във всяка надпревара има по един губещ от самото начало и несъмнено тази роля се падаше на момчето.

Едва бе огледал и четиримата, когато вратата отново се отвори и на прага застана широкоплещест мъж с кожена ризница. Рошава черна брада закриваше почти цялото му лице. През провисналите кичури сплъстена коса свирепо проблясваше едно-единствено око, другото бе закрито от черна превръзка. В първия момент Конан помисли, че е дошъл още един наемник, но веднага побърза да се поправи. Най-вероятно посетителят беше разбойник.

— Стопанино! — изрева новодошлият. — Стая!

Разсмяха се всички, дори устните на магьосника в ъгъла се изкривиха в иронична усмивка. Само стопанинът стреснато изскочи пред посетителя и започна да кърши ръце.

Ама какво ви става тази вечер, благородни господа? Стая, та стая! Нямам повече стаи, та ако ще да ме убие. Собствената си стая дадох преди малко. Вижте какво, ваша светлост, ще ви настаня чудесно тук, долу. За какво ви е да се качвате горе? Стаите са мизерни, задушни...

— Млък! — прекъсна го новодошлият. — Сам ще се настаня.

Погледът му бавно обиколи залата и спря върху младежа. Разбойникът бавно тръгна напред.

— Хей, хлапе! Твоята стая ми трябва. Ти ще спиш долу. Разбра ли?

Певецът пребледня, облиза устни и се озърна. Търсеше помощ, но явно никой нямаше намерение да му я предложи. Наемникът оставаше безразличен, просякът се хилеше злорадо, а магьосникът отново се бе унесъл в мисли. Оставаше Конан.

Ако Конан реши да помогне на певица, мини на [82](#).

Ако предпочита да не се меси в чужди неприятности, продължи на [35](#).

Конан сам не усети как се извлече от пропастта. Дълго лежа на мястото, от което бе изчезнал Ур-Даг. Нямаше сили дори да мисли и само се питаше замаяно що за чудо го е спасило.

И изведнъж в главата му сякаш отново прозвуча гласът на Валиан: „Ако искам, после мога да събудя всички ви. Кой ще е най-силен тогава? Не ти беше хрумнало нещо подобно, а?“.

Валиан бе събудил Ур-Даг!

Конан въздъхна. Запита се дали на мястото на слабия певец би могъл със същата храброст да се хвърли в пропастта, та макар и насън. И би ли имал куража съвсем наяве да застане срещу събудения и побеснял разбойник.

Слабият също може да бъде храбър, каза си той.

След като събра сили, Конан се изкатери по сипея. Пътят горе беше осеян с едри камъни, а малко по-настрани лежеше Дайра.

Сърцето му се сви от лошо предчувствие. Той изтича към Дайра, повдигна главата ѝ... и въздъхна от облекчение, когато тя отвори очи. Не беше сериозно ранена, само върху челото ѝ кървеше плитка драскотина.

— Какво стана?... — промърмори Дайра с глух глас. — Къде... къде е Валиан?

— Той загина като герой — каза Конан. А следващите му думи я накараха да разтвори широко очи от изненада: — Чувала ли си приказката за мишката и лъва?

Продължи на [125](#).

Конан заложи на мигновената си преценка.

Хвърли се право срещу секирата... и стана точно каквото бе очаквал. В последния миг острието ѝ промени посоката си и полетя натам, където би трябвало да е отскочил Конан. Проблясък откъм прозорците на странноприемницата освети очите на противника, тъкмо когато мечът на Конан почна да потъва в гърдите му. Ала в тях нямаше изненада. Бяха хладни и съсредоточени. Човекът знаеше, че вече е мъртъв, но искаше преди смъртта да довърши нещо, започнато преди малко.

Сърцето на Конан изстина. Въпреки всичко бе подценил врага. Той престана да мисли за десницата си — тя и без това вече забиваше меча. Трескаво сведе поглед надолу и зърна как лявата ръка на противника се носи срещу ребрата му стиснала дълъг, тесен кинжал.

Ако в този момент Конан бе опитал да мисли, с него щеше да бъде свършено. Но той се отдаде във властта на инстинкта. Отскочи нагоре и същевременно подири опора в дръжката на меча, вече потънал дълбоко в тялото на врага. За миг тялото му увисна хоризонтално във въздуха — достатъчно, за да се отклони от коварния удар. Острието на кинжала само се плъзна по ребрата му, издълбавайки дълга и плитка кървава бразда.

Сетне едрият мъж рухна мъртъв. Конан отново се озова на крака. Изтегли меча си от гърдите на противника и избърса острието в дрехата му. Цялата схватка бе траяла по-малко от половин минута.

Изведнъж вратата на хана се отвори и на прага изникна нисък, червендалест дебелак — очевидно стопанинът на странноприемницата. Иззад него надничаха още двама или трима души.

— Какво става тук? — запита шишкото, опитвайки да прикрие страха си зад зле изиграна предизвикателност.

— Нищо особено — мрачно отвърна Конан. — Този тук ме нападна. Трябваше да се защитя.

Стопанинът вдигна ръце към черното нощно небе.

— О, богове! Докъде доживяхме!

Без да му обръща внимание, Конан поведе коня си настрани, за да го върже под навеса. Но преди да бе привършил, някой го докосна по рамото. Все още разпален от схватката, той отскочи, изтегляйки меча в движение. Ала този път нямаше работа с противник. В полумрака различи силуета на висок, слаб младеж с къдрава коса.

— Ранен си — каза младежът.

Конан махна с ръка.

— Драскотина...

— От това ли беше?

Конан едва не замахна с меча, когато насреща му отново се появи кинжал. Но побърза да удържи ръката си. Младежът му подаваше оръжието с дръжката напред.

— Помириши острието.

Конан пое кинжала с лявата си ръка, вдигна острието пред лицето си... и яростно изруга. От стоманата лъхаше тежкия, горчив мирис на отровата, наричана „черна сълза“. Срещал бе тази отрова и друг път и знаеше, че не е от най-бързите — смъртта идваше почти след ден. Не беше и чак толкова опасна, защото всеки опитен лечител разполагаше с противоотрова за нея. Но не се ли вземеха спешни мерки, гибелта ставаше неминуема.

— В Арбадал имат добър лечител — добави младежът. — Ако продължиш по пътя, ще стигнеш дотам за три-четири часа.

Конан го погледна, потупа го мълчаливо по рамото и отново скочи на коня. След минута странноприемницата остана зад гърба му.

Мини на **130**.

Конан сам не усети как се извлече от пропастта. Дълго лежа на мястото, от което бе изчезнал Ур-Даг. Накрая събра сили и се изкатери по сипея. Пътят горе беше осеян с едри камъни. Между тях Конан зърна неподвижния Валиан и веднага разбра, че е мъртъв — около разбитата му глава се тъмнееше локва кръв. Малко по-настрани лежеше Дайра.

Сърцето му се сви от лошо предчувствие. Той изтича към Дайра, повдигна главата ѝ... и въздъхна от облекчение, когато тя отвори очи. Не беше сериозно ранена, само върху челото ѝ кървеше плитка драскотина.

— Какво стана?... — промърмори Дайра с глух глас. — Къде... къде е Валиан?

— Валиан е мъртъв — каза Конан. Погледна настрани, но трупът вече беше изчезнал и той побърза да се поправи: — Събуди се, искам да кажа. Ур-Даг също отпадна от Играта. Сега оставаме само ние двамата... и Харумакс.

Мини на [125](#).

Конан знаеше, че е чиста глупост да парира като при бой с мечове. Секирата беше поне три пъти по-тежка от неговото оръжие, а и Реомард влагаше в удара цялата си сила. При други обстоятелства би могъл и да опита подобен ход, но след премеждието в тунела просто нямаше достатъчно енергия, за да устои.

Той отскочи назад, дебнейки момента за удар с меч. Ала Реомард се оказа отличен боец. Секирата в ръцете му изглеждаше лека като перце. Масивното острие танцуваше из въздуха и плетеше искряща мрежа, в която сякаш нямаше нито един пробив.

Конан продължи да отстъпва. Но разбираше, че това не може да трае дълго. Трябваше да сложи край на борбата час по-скоро. Беше изтощен и всяка минута забавяне увеличаваше шансовете на противника.

Спомни си един рядко използван удар, който бойците от далечния север наричаха „гейзер“. Криеше риск, ала можеше да донесе мигновена победа. За да приложи този трик, боецът трябваше да падне по гръб и с две ръце да нанесе удар отдолу нагоре.

Можеше да рискува и по-просто — да забие меч право напред със сляпата надежда, че ще открие пролука в защитата на противника.

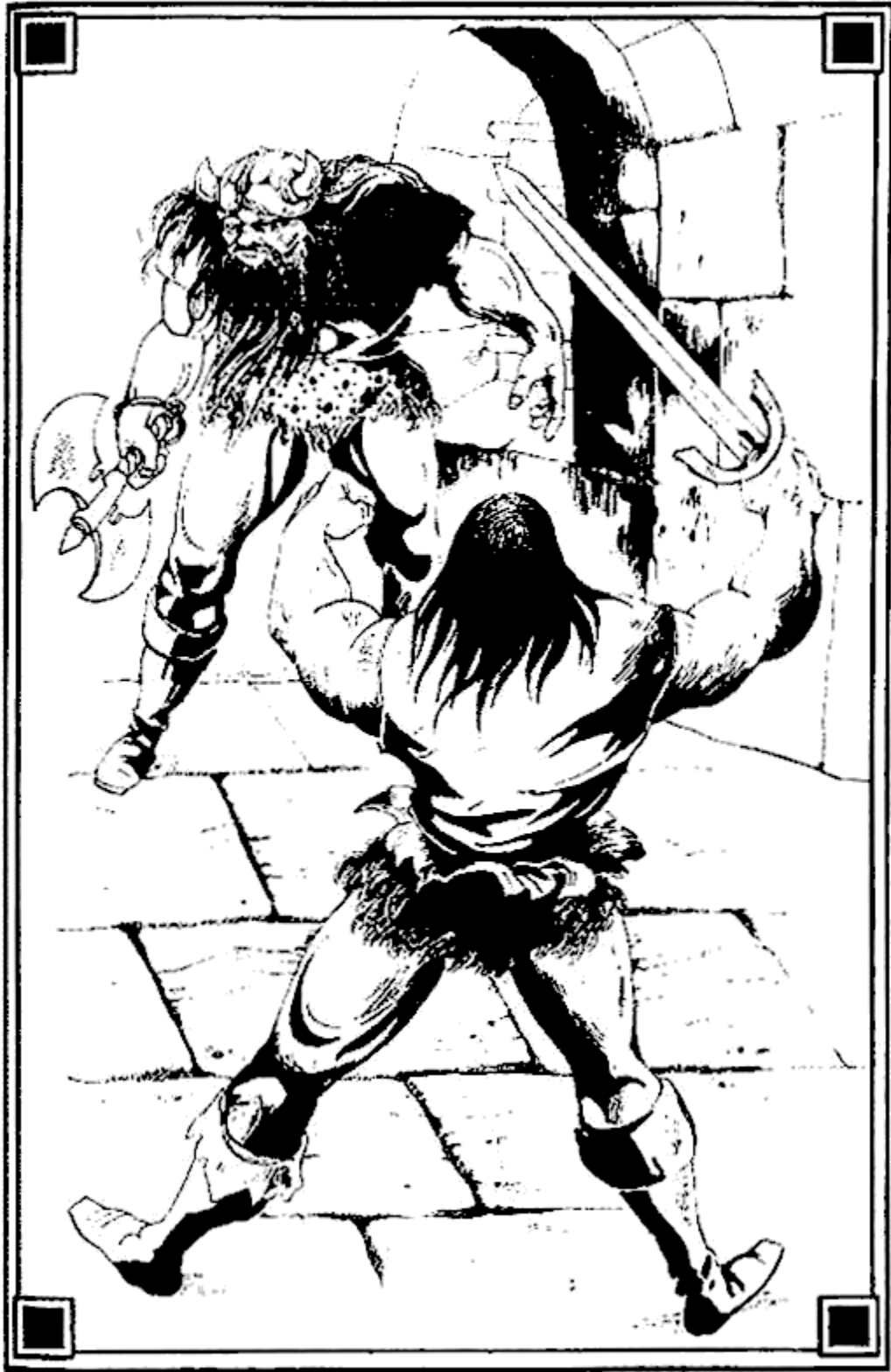
А можеше и да продължи да отстъпва.

Коя от трите възможности трябваше да избере?

Удара „гейзер“ — мини на **28**.

Прекия удар — продължи на **64**.

Отстъплението — прехвърли се на **96**.



— Хе! — усмихна се мършавият старец. — Ти май не си чак толкова глупав, колкото би могло да се предположи по вечните ти лудории. Добре стори, Конан, че не се излъга да повярваш. Всички тия приказки целяха само едно — да те измамят.

— За играта ли? — запита Конан.

Старецът поклати глава.

— Не, това за Играта на боговете е вярно. Но ще се измамиш, ако приемеш останалото за чиста монета. Кром не би ти предложил толкова наивно доказателство.

— Че кое доказателство няма да е наивно?

Старецът се усмихна лукаво.

— А ти как доказваш словата си, ако някой се усъмни в тях?

Конан се замисли за миг, после бавно вдигна тежкия си юмрук.

— Ето, с това.

— Така си и мислех — поклати глава старецът. — Е, не ми се искаше, но щом трябва...

В следващия момент дребничкото му тяло мълниеносно се стрелна напред. Преди Конан да реагира, излъсканата тояга се стовари двукратно върху раменете му с поразителна сила. Сетне кимериецът яростно завъртя меча... ала лъскавото острие изсвистя из празно пространство, защото старецът вече отново стоеше на предишното си място край пътя.

— Скъпо ще ми платиш, старче! — изпъхтя Конан.

— Може — сви рамене старецът. — Все пак аз не съм самият Кром, а само негов пратеник. Току-виж си успял да ме убиеш. Обаче има ли смисъл? По-добро доказателство не мога да ти дам. Колцина противници биха успели да те нападнат така?

Лицето на Конан бавно се разведри. Излишно бе да се поддава на глупава гордост, ако наистина срещу него стоеше пратеник на боговете. И във всеки случай от една схватка с този удивителен старец нямаше да спечели нищо.

— Убеден ли си вече? — запита дрипавият скитник. — Ще дойдеш ли с мен, за да се включиш в Играта на боговете?

Без да изпуска дръжката на меча, Конан повдигна ръка и разтърка с юмрук брадата си. Какво трябваше да отговори на това предложение?

„Да, ще дойда“ — мини на **110**.

„Нека да изслушам и третия от вас, а след това ще отговоря“ — продължи на **118**.

Без да пристъпва към ръба, Ур-Даг избра един по-едър камък и го вдигна над главата си. Конан се напрегна цял в очакване на удара. Ала вместо това нещо проблесна из въздуха и в гърдите на разбойника се впи мълния. Ур-Даг нададе див рев на смъртно ранен звяр. Сетне камъкът тупна на сипея, защото разбойникът бе изчезнал.

Конан изби глава в посоката, от която бе дошла мълнията. Далече надясно върху един планински зъбер стоеше дребна човешка фигура с протегнати ръце.

Харумакс, помисли Конан. Тоя магьосник май не е от най-калпавите. Ако не друго, то поне знае да си плаща дълговете...

Мини на [114](#).

Кой е третият пратеник на боговете?

Жената — мини на **86**.

Мъжът с позлатени доспехи — продължи на **49**.

Старецът — прехвърли се на **31**.

Конан бавно развърза кесията си. Измъкна монетата, стисна я здраво и поднесе тежкия си юмрук под носа на стопанина. Гласът му прозвуча мощно и заплашително:

— Това е златен вендийски дукат, добри човече. Ценна монета, повярвай ми. Много ще загубиш, ако не я вземеш.

Очите на дебелака се разшириха. Той трескаво зашари с поглед насам-натам, сетне изведнъж трепна и с пресилена усмивка се обърна към другия наемник.

— Знаете ли какво, ваша светлост? Онази стаичка е жалка и тясна. Дори не е стаичка, ами направо килер. Срамота ще е да настаня в нея толкова щедър гост. Заповядайте в моята лична стая, там ще ви е къде-къде по-удобно. Аз съм скромен човек, мога да спя и тук, в залата. А на този доблестен господин със златния вендийски дукат ще предложи стаичката. Дори... дори и парите няма да му взема, толкова е мизерна. Бива ли?

— Все ми е едно — изръмжа наемникът. — Ако щеш и в килер ме настани, само да се нарича стая. И донеси нещо за пиене, ожаднял съм от дългия път.

Без повече приказки той се тръсна на табуретката зад единствената свободна маса. Конан отстъпи настрани, облегна се на стената и огледа останалите посетители.

Мини на [111](#).

Вдигнал ефирното кълбо високо в ръцете си, кимериецът бавно се отпрати назад по коридора. Отново го лъхна гореща вълна и пред нозете му зейна огнената бездна. На самия ѝ ръб Конан спря, впи поглед в свода на коридора и заговори високо:

— Не знам дали ме чувате, всемогъщи владетели на света. И ми е все едно, защото говоря не за вас, а за душата си. Вие мислите, че всичко трябва да бъде във ваша власт. Разпореждате се със съдбините ни както ви хрумне. Нищо друго не съм видял от вас, освен болка и изпитания. Каквото постигнах, извоювах го със силата на ръцете и меча си. Е, нека поне веднъж един простосмъртен да се опълчи срещу вас. Нека има поне едно място, над което властта ви не се простира. Ето, държа ключа за този свят. От днес нататък никой не ще може да го достигне. Тъй решиха не боговете, а кимерийският варварин Конан!

Той разтвори ръце и залогът в Играта на боговете полетя към огнените дълбини.

Дайра изпищя. Гръмотевичен удар разтърси целия свят, сводът рухна, мраморните плочи изчезнаха изпод телата им... и всичко изчезна.

Конан и Дайра лежаха прегърнати в тясната стаичка на странноприемницата. През прозорчето нахлуваха лъчите на слънчево утро.

Когато слязоха долу, завариха само стопанина да изнася от огнището кофа пепел.

— Къде са останалите? — запита Дайра.

Онзи вдигна рамене.

— Всички си тръгнаха още преди разсъмване. Не знам какво ги прихвана. Снощи толкова се натискаха за стаи, а пък сега...

Оставиха го да се чуди и излязоха да оседаят конете си.

Мини на [132](#).

Още щом заобиколиха ъгъла, видяха върха. Беше съвсем наблизно — на не повече от час път. Сръмни, почти отвесни, склоновете му се издигаха право към ниското сиво небе. Постепенно се сближаваха и най-горе завършваха с назъбен пречупен конус, през който бликаше огнена река. А малко по-ниско сред зловеците червеникави скали се белееха руините на древен храм. Там бе онова, което желяеха боговете. В този момент всеки от шестимата помисли едно и също: успее ли пръв да достигне храма, ще получи наградата.

По склоновете лъкатушеха останки от някогашен път. Тук-там пътят навлизаше в тунели, прорязващи някой зъбер, после отново излизаше на открито и бавно слизаше все по-надолу към подножието на върха. А оттам идваше почти право към странноприемницата.

— Да вървим! — решително каза Реомард.

— Чуйте само няколко думи — обади се Харумакс. — Разберете едно: това не е нашият свят. Ударите на боговете са разклатили самите му устои. Долавям присъствието на сили и стихии, каквито никога не сме виждали. Тъй че внимавайте... и както каза този боец, нека не бързаме да се избиваме. За това винаги ще намерим време. А сега да вървим.

Шестимата се отправиха към пътя, но когато го достигнаха, оказа се, че ще е по-удобно да вървят покрай него. Някогашната равна настилка от бели мраморни плочи сега бе продънена и разбита. Конан неведнъж бе виждал изоставени пътища, но този тук някак зловец се различаваше от тях. Той се опита да разбере каква точно е разликата и изведнъж проумя: между стърчащите каменни ръбове не се виждаше нито стръкче трева. Бяха попаднали в мъртъв, безжизнен свят.

Мини на [122](#).

Вървяха така от около четвърт час, когато всички едновременно почнаха да се озъртат, обзети от безпокойство. Наоколо царуваше тежка, гнетяща тишина. Ни най-лек полъх на вятъра не трепваше из застоялия въздух. И все пак усещаха чувство на мъчителна тревога като пред страшна буря.

Валиан пръв забеляза облака.

— Погледнете! — възкликна той и посочи надясно.

Далече на хоризонта бе изникнал странен плосък облак — съвсем черен от горната страна и огненочервен от долната. Десетки пламтящи колони танцуваха под него. Отдалече изглеждаха тънки, но навярно в действителност бяха огромни. Те трептяха, кръстосваха се и пръскаха из равнината злокобни отблясъци като зарево от пожарище.

— Идва към нас — прошепна Реомард.

И наистина, облакът растеше стремително, подскачаше върху огнените колони, сякаш някакво колосално насекомо бързаше да погълне човеците, дръзнали да навлязат в този забранен свят.

— Бягайте напред! — властно изрече Харумакс и посочи подножието на планината, където пътят навлизаше в мрачен тунел. — Стигнем ли дотам, спасени сме!

— Не! — възрази Валиан. — Няма да успеем. Да се върнем в странноприемницата. Тя има каменни стени, ще ни предпази.

Ур-Даг направи крачка напред. Дайра отстъпи към Валиан. Реомард неуверено тъпчеше на едно място. А Конан... Конан се колебаеше коя посока да избере.

Напред, към тунела — мини на **98**.

Назад, към странноприемницата — продължи на **47**.

Свечеряваше се. Няколко сребърни светилника, разположени из ъглите, едва осветяваха вътрешността на шатъра. Опиянен от вино и любов, Конан лежеше върху възглавниците. Из цялото му тяло бе натежала сладостна премала. Никога не бе срещал тъй страстна, буйна и ненаситна любовница. И напълно разбираше нейните думи от днешната среща — да, за една нощ с такава жена всеки мъж с радост би дал живота си.

— Безсрамна, прекрасна и гола, жената седеше до него с бокал вино в ръка. Усмивката ѝ издаваше, че мисли за някаква лудория. И това също бе поразително в нея — понякога се държеше като най-опитна куртизанка, друг път изглеждаше палава и неопитна като невръстно девойче.

— В името на Кром, жено! — промърмори Конан. — Коя си ти? Сякаш самата Лерпа, богинята на любовта, е слязла от небесата, за да си поиграе с един простосмъртен.

Изведнъж тя отметна глава назад и смехът ѝ огласи шатъра, буен като пълноводна пролетна река.

— Ето че пак ме изненадваш, варварино. Да, скъпи ми любовнико, позна. Аз съм Лерпа.

Конан смаяно се надигна на лакти.

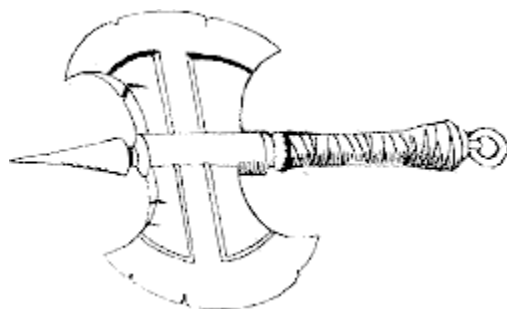
— Лерпа?

— Да, Лерпа — весело кимна тя. — Позволих си една малка лудория... и откровено казано, не съжалявам. Не съжалявай и ти, Конан. Вярно, измавих те... но в хазарта, както и в любовта, всичко е позволено. Кой друг простосмъртен би могъл да се похвали, че е държал в прегръдките си самата Лерпа? А сега... сбогом, драги мой. И помни, че частица от мен ще бъде във всяка жена, към която протегнеш жадуващи длани.

За миг ярко сияние заслепи очите на Конан. Когато погледът му се избистри отново, красавицата бе изчезнала заедно с шатъра, златните бокали и двете черни робини. Оставаше само смачканата трева край потока и конят на Конан, вързан за едно близко дърво.

Кимериецът се надигна и седна. Замислено разтърка сините петна по гърдите си, останали от целувките на божествената любовница. После се разсмя. Човек просто не може да се сърди на Лерпа. Такава е тя — пакостница и измамница... но нима би имало живот без нея?

Тази нощ Конан спа край потока, а на следващото утро продължи по пътя си. Вече бе престанал да мисли за Играта на боговете. Ала никога нямаше да забрави опияняващите прегръдки на Лерпа...



Когато се свести, Конан лежеше на открито, край изхода на тунела. Дайра и Валиан седяха до него. Той се надигна на лакти и хвърли поглед наоколо. Вече бяха доста високо и долу в равнината се виждаше самотната сграда на странноприемницата.

— Колко време лежах така? — запита Конан.

— Около половин час — отвърна Дайра. — Пренесохме те дотук, но повече не успяхме.

— Много тежиш — извинително добави певецът.

— Ами останалите?

— Някъде напред — каза Дайра. — Ур-Даг едва ли има желание да ни изчаква, а Реомард и Харумак сигурно мислят, че сме загинали.

Залитайки, Конан се изправи на крака. Преживяното напрежение бе изцедило цялата му енергия, но все някак щеше да продължи.

— Да вървим — каза той. — Кълна се в Кром, скъпо ще ми плати онзи турански подлец.

И тримата поеха нагоре.

Пътят лъкатушеше по стръмния планински склон. На места го прорязваха дълбоки пукнатини, ала за щастие нито една от тях не се оказа толкова широка, че да не могат да я прескочат. Другаде срещаха гладки каменни валове — застинали реки от разтопена скала, изригнала преди векове от върха високо над тях. Понякога минаваха край руини от древни здания, обезобразени дотолкова, че не личеше дали са били дворци или укрепления. При всяко навлизане в тунел тримата неволно се напрягаха, очаквайки да срещнат нова смъртоносна заплаха, но по пътя или нямаше повече капани, или времето ги бе обезвредило.

Ала хората винаги носят капаните заедно със себе си.

Зад един завой зърнаха сравнително добре запазена сграда от сив камък. Личеше, че е служила като укрепление и казарма за неголям гарнизон. Пътят я прекосяваше под висока арка и продължаваше напред.

В сянката на свода седеше Реомард.

— Добра среща, приятелю — подвикна Конан. — Къде са другите двама?

Наемникът изненадано скочи.

— Значи си жив, кимериецо! Ур-Даг каза, че камъкът те е смазал.

— С Ур-Даг тепърва ще си разчистим сметките — отвърна Конан и в очите му припламна люта закана. — Къде е той?

Реомард кимна нагоре.

— Напред... Те двамата с Харумакс са по-бързи. А аз... май съм малко остарял за такова надбягване.

— Нищо. Няма да ми избяга.

И Конан понечи да продължи, но Реомард направи крачка встрани и застана на пътя му.

— Първо ще ме изчакате да си почина.

Кимериецът сви рамене.

— Почивай колкото искаш. Аз бързам.

— Нямам намерение да остана последен — изръмжа наемникът. — Харесваш ми, варварино, затова не ме принуждавай да те спирам насила.

Конан го погледна право в очите и съзря твърда решителност. Този човек нямаше да отстъпи. Трябваше да го отстрани от пътя си със сила.

Двамата стояха един срещу друг, почти оперели гърди в гърди. Спорът още не бе приключил и Конан отлично знаеше, че сега е най-подходящият момент за изненадващ удар с юмрук. Можеше да повали Реомард, преди да е осъзнал какво става.

Да го направи ли?

Да — мини на **128**.

Не — продължи на **92**.

След още малко Дайра събра сили да се изправи. Докато вървяха напред, Конан ѝ разказа какво бе станало.

— Значи и Валиан си отиде — въздъхна тя. — Жалко, симпатично момче беше. И Ур-Даг вече няма да ни се пречка. Само с Харумакс май няма да се справим толкова лесно...

— Справял съм се и с по-страшни от него — изръмжа Конан.

— Добре, да речем — кимна Дайра. — А после? Какво ще правим ние, двамата?

Конан поклати глава. Не искаше да мисли за това. И за пръв път го обзе гняв към боговете, които рано или късно щяха да ги тласнат един срещу друг.

Вече приближаваха назъбения връх на планината. Иззад скалите приглушено долиташе могъщият тътен на подземните стихии. Срещу тях се белееше храмът — все по-близо и по-близо. Конан неволно се бе надявал да срещнат на пътя си непреодолимата огнена река. Така щяха да избегнат сблъсъка помежду си. Ала потокът от разтопена скала се лееше далече зад храма.

И ето, полуразрушеното бяло здание се извиси пред тях. Стените му бяха украсени със статуи и барелефи — изтрити и обезобразени от бурите, но все още съхраняващи частица от някогашната си красота.

В сянката на входа стоеше Харумакс.

Ако Валиан е скочил в пропастта, мини на **3**.

Ако е загинал на пътя, продължи на **10**.

В очакване на кървавото зрелище стопанинът бе застанал на прага и когато ги видя едновременно да се обръщат, лицето му преbledня.

— Добри човече, ние тук се споразумяхме — изрече наемникът със заплашителен, дрезгав глас. — Излишно е да се бием, след като ти сигурно ще се сетиш къде да настаниш още един изморен пътник. Нали така? Или трябва да ти освежим паметта?

Очите на дебелака се разшириха. Той трескаво зашари с поглед насам-натам, сетне изведнъж трепна и с пресилена усмивка изломоти:

— Знаете ли какво, ваша светлост? Онази стаичка е жалка и тясна. Дори не е стаичка, ами направо килер. Срамота ще е да настаня в нея толкова щедър гост. Заповядайте в моята лична стая, там ще ви е къде-къде по-удобно. Аз съм скромен човек, мога да спя и тук, в залата. А на този доблестен господин ще предложи стаичката. Дори... дори и парите няма да му взема, толкова е мизерна. Бива ли?

— Все ми е едно — изръмжа наемникът. — Ако щеш и в килер ме настани, само да се нарича стая. И донеси нещо за пиене, ожаднял съм от дългия път.

Без повече приказки той влезе в залата и се тръсна на табуретката зад единствената свободна маса. Конан влезе след него, облегна се на стената и огледа останалите посетители.

Мини на [111](#).

С подчертано бавно движение Конан положи ръка върху дръжката на меча и се обърна към наемника.

— Прекалено избързваш, драги! Аз пристигнах преди теб и стаята се полага на мен.

— Чу какво каза стопанинът — отсече онзи и посегна към тежката си бойна секира. — Стаята е за онзи, които плати по-щедро. Можеш ли да предложиш нещо повече от тоя изумруд?

В очите на Конан припламнаха мълнии.

— Да, живота ти.

Наемникът се ухили зловещо.

— Досега мнозина са се опитвали да ми го отнемат, но още никой не е успял. Ако ти се ще да опиташ, ела навън.

Конан мълчаливо кимна и тръгна към вратата. След минута двамата стояха един срещу друг на мрачния двор.

— Знаеш ли, май ще направим глупост — промърмори замислено наемникът. — Дай да притиснем стопанина. Все ще намери къде да те подслони.

Какво трябваше да отговори Конан?

„Прав си, нека опитаме“ — мини на **126**.

„Стаята е за мен, а ти притискай, когото си щеш“ — продължи на **100**.

Конан се поколеба още миг. Не обичаше коварните удари. Но единствената друга възможност бе да извади меч срещу Реомард, а не искаше да пролива напразно кръв, дори и насън.

Тежкият му юмрук светкавично излетя нагоре и с глух удар се стовари върху слепоочието на Реомард. Без да издаде и звук, наемникът рухна като бик под чука на касапина. Конан се обърна и кимна на своите спътници.

— Да вървим. Този тук няма да се събуди скоро. И във всеки случай няма да ни догони...

Мини на [44](#).

— Това беше най-глупавото доказателство, което съм чувал досега — високомерно заяви мъжът е позлатени доспехи. — И мисля, че разбираш каква е целта му: да те откъсне от играта, за да не спечелиш в името на Кром. Помисли малко, кимериецо. Близко е до ума, че могъщ бог като Кром ще изпрати пред теб могъщ пратеник. И разбира се, този пратеник ще е облечен с целия подобаващ разкош. — Той разкърши рамене и великолепната броня тихичко зазвънтя. — Сам знаеш, простосмъртни приятелю, всеки бог обича разкоша и Кром не прави изключение. Е, стига излишни приказки. Ако не те е страх, ела с мен, за да се включиш в Играта на боговете.

Без да изпуска дръжката на меча, Конан повдигна ръка и разтърка с юмрук брадата си. Какво трябваше да отговори на това предложение?

„Да, ще дойда“ — мини на [24](#).

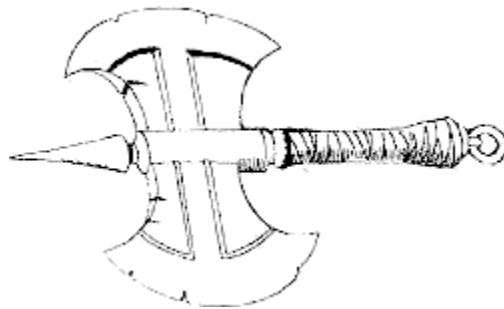
„Нека да изслушам и третия от вас, а след това ще отговоря“ — продължи на [73](#).

Младежът не бе излъгал. Малко след полунощ Конан стигна в Арбадал и след дълго тропане по залостените врати откри дома на лечителя. Отвори му добродушен, възпълен мъж на средна възраст, който бързо се разсъни и почна да тършува по лавиците, отрупани с гърненца, стъкленници и снопчета сушени билки. Накрая смеси в глинена чаша някаква смрадлива смес и накара Конан да я изпие.

— Би трябвало това да помогне — каза лечителят и тихо въздъхна. — Но разбира се, всичко е в ръцете на боговете. Ще трябва да пренощуваш тук. Ако се почувстваш по-зле, събуди ме веднага.

Ала всичко мина без усложнения. На сутринта Конан плати на лечителя с последния си вендийски дукат и продължи по пътя. Вече бе забравил за Играта на боговете, защото нямаше навика да съжалева за пропуснатите възможности. Друго го вълнуваше. Чувал бе, че някакъв дребен благородник в град Сарсан притежавал изумителен скъпоценен камък, наречен Сълзата на океана. А до Сарсан имаше само два дни път. Струваше си да отскочи дотам и да провери дали наистина е така.

Но това вече е съвсем друга история...



— Името ми е Реомард — каза наемникът. — Роден съм край Босонските блата. Едва ли е необходимо да обяснявам какъв занаят владеея. Войник съм се родил и войник ще умра. А как стигнах до Играта... и аз самият не знам. Бях само на два часа път оттук и вече се свечеряваше, когато пред мен се яви пратеник на всемогъщия Митра. Каза ми за Играта, упъти ме насам и заръча да победея на всяка цена. Нека всички тук знаят: щом Реомард приеме една задача, изпълнява я докрай.

Мини на [84](#).



Старецът ги чакаше край пътя, недалече от странноприемницата.

— Здравей, кимериецо — подвикна той и размаха ръка. — Кром ме праща да ти благодаря.

— Да ми благодариш? — повтори Конан с недоумение. — Как тъй? Та аз изиграх боговете.

— Само не и Кром — поклати глава старецът с лукава усмивка. — Той те познава по-добре, отколкото сам се познаваш, Конан. И предварително се досети какво ще реши коравата ти глава. Знаеш ли на какво бе заложил всъщност Кром? На това, че в крайна сметка ще изиграеш всички. И спечели. Колкото до твоята награда... ще я имаш, млади приятелю. Ще имаш живота, който желаш — с много битки, с много жени и вино. А когато се умориш от скитане, ще завоюваш с меч си кралство, което да управляваш мъдро и справедливо. Но както виждам, сега не ти е до мъдрост. Нито на тази красавица до теб. Сбогом... бъдете щастливи и двамата.



Докато старецът изчезваше на свой ред, буйният смях на Конан се разля над опустелия път. Той извърна блестящ поглед към Дайра.

— Виждаш ли сега защо тача Кром, скъпа? Точно такъв бог ми трябва! И точно такъв живот, какъвто ми обеща!

Тя се поколеба за момент, сетне смехът и се смеси с неговия и двамата продължиха напред, към неизвестното бъдеще. Играта на боговете бе свършила.

КРАЙ

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.